

PRAZNICI GOSPODNJI

Dr Emil Dönges

Sadržaj

<u>UVOD</u>	1
<u>SUBOTA</u>	3
<u>PASHA</u>	10
<u>PRAZNIK BESKVASNIH HLEBOVA</u>	20
<u>PRAZNIK PRVIH SNOPOVA</u>	25
<u>PRAZNIK NEDELJA</u>	31
<u>PRAZNIK TRUBA</u>	38
<u>DAN OCISCENJA</u>	44
<u>OPROSNA GODINA</u>	55
<u>PRAZNIK SENICA</u>	62

UVOD

Bog je naumio imati sveti i radostan narod. U davna vremena On je zbog toga izabrao Izraelski narod, to jest, Avramove potomke. To je trebao biti narod Njegovog izbora, a On je želeo živeti u njihovoj sredini i boraviti među njima. Poznato nam je da su Jakovljevi sinovi, zbog gladi u zemlji preselili u Egipat i njihovo potomstvo je posle Josifove smrti ostalo još 400 godina u zarobljeništvu, pošto su ih Egipćani pretvorili u svoje roblje. Tako su Abrahamovi potomci prvo trebali biti oslobođeni iz kuće ropstva" (Mihej 6:4).

Bog je izabrao Mojsija da izvrši to delo i da postane njihovim vođom i zastupnikom. On ga je pozvao i poslao Egipatskim vlastodršcima s porukom: "Ovako veli Gospod Bog Izrailjev: Pusti narod moj da mi praznuju praznik u pustinji." (2. Mojsijeva 5:1). Da, to je bio Božji poziv i zadatak za izabrani narod, da slave praznik u pustinji.

Danas je celi svet u duhovnom smislu postao pustinjom, zbog otpada od Boga. Ali svi oni koji poznaju Božje miroljubive namere, i koji se raduju Njegovom izbavljenju i Njegovom spasenju, koje je On pripremio kroz svoga Sina Isusa Hrista, oni Ga mogu proslavljati i uzvisivati u Duhu i Istini. Da, oni koje je Gospod izbavio oni već sada mogu videti Njegovu slavu, u ovom svetu, u ovoj pustinji.

Praznike na koje je Izrael bio pozvan da ih slavi, imaju i svoje duhovno značenje. Radi toga će i za nas biti blagoslovljeno njihovo razmatranje pod vodstvom Svetoga Duha i u svetlu Evandjelja. Bog je svom zemaljskom zavetnom narodu dao sedam praznika. Ako tome dodamo subotu kao praznik koji se svake nedelje ponavlja, onda bi u stvari bilo osam praznika.

Kod nabiranja praznika u 3. Mojsijevoj 23 se stvarno na prvom mestu spominje subota kao praznik. Ali potrebno je obratiti pažnju da Duh Sveti nakon što je nabrojao naredbe za držanje subote u stihovima 1–3, prelazi na novi početak, te započinje s rečima: "Ovo su praznici Gospodnji, sabori sveti, na koje ćete se sabirati u vreme njihovo..."

I sada se nabiraju praznici – njih sedam – koji su se ponavljali svake godine:

1. Pasha.
2. Praznik beskvasnih hlebova.
3. Praznik prvih snopova.
4. Praznik nedelja (sedmica).
5. Praznik truba.
6. Dan očišćenja (dan pomirenja).
7. Praznik senica. [\(1\)](#)

Razmatrajmo pojedine praznike po njihovom redosledu.

¹ Ako ostavimo subota (Sabat) da stoji sam za sebe imamo sedam praznika. Poneki tumači Svetog pisma broje praznik Pashe i praznik beskvasnih hlebova zajedno kao jedan praznik, u tom su slučaju sa subotom opet sedam praznika. Broj sedam je čitateljima Biblije dobro poznat kao broj koji pokazuje božansku jedninu u njenoj množini. Tako je svećnjak u hramu imao sedam grana i sedam plamenova; a u Otkrivenju se nabiraju sedam zajednica kao slika raznih stanja celokupne crkve od njenog postanka pa do njenog kraja.

SUBOTA

Subota (Sabat) zauzima posebno i nezavisno mesto među praznicima Gospodnjim. Dok ostali praznici u svojim sadržajem daju prikaz Božjeg delovanja i Njegovih puteva, i na koji način on Svoj narod želi dovesti u Svoj mir, dotle subota već sam po sebi govori o divnom večnom miru, koji je Bog sačuvao za svoj narod. Svaka subota je trebala podsetiti narod na mir, koji će Bog pokloniti svom narodu. [\(1\)](#) Mi čitamo u opisu stvaranja: "I svrši Bog do sedmoga dana dela svoja, koja učini; i počinu sedmi dan od svih dela svojih, koja učini; i blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih dela svojih, koja učini" (1. Mojsijeva 2:2–3).

Prvi dan koji je čovek uživao nakon svog stvaranja, već je bila jedna subota – prva subota, dan svečanog mira Božjeg, pošto je čovek bio stvoren na kraju, to jest šestog dana, a već je nadolazeći dan bio sedmi dan, to je bio "subotnji počinak". To je bio Božji počinak, jer On je radio, a ne čovek; ali Bog je po svojoj milosti uveo čoveka u svoj mir.

Kakav divan dokaz ljubavi Božje prema ljudima se očituje u Njegovoj nameri da ljude dovede u Svoj mir svojom milošću i svojim trudom (a ne kroz naše zasluge ili zaslugama drugih ljudi. Tu se ne može govoriti o zaslugama, kada je čovek već prvog dana svog postojanja mogao ući u subotnji mir.

Radi čega je Bog mirovao? Naravno, Bog nije trebao odmora, kako bi se oporavile Njegove snage. On se odmarao radi toga što je Njegovo delo bilo završeno i savršeno. Subotnji odmor je ujedno bio i pečat kojega je Bog utisnuo Svom delu stvaranja, da bi pokazao, kako je sve što je On učinio bilo "veoma dobro".

Tako je subota bila dana ljudima od Boga, još pre nego što je došlo do borbe, muke i greha sa svim njegovim strašnim posledicama i bezbrojnim patnjama. Čovek je mogao zauvek uživati mir, da je bio spreman slušati i proslavljati Boga. Ali on to nije učinio, već je otpao od Boga. Greh je ušao u svet, i on je među Božja stvorenja uneo propast, bedu, nevolje i smrt.

Da li se Bog gledajući palo čovečanstvo koje se nalazi u opasnosti i odlazi u propast mogao mirno odmarati? Ne čuje li On njihove uzdisaje i jade? On, koji "je bogat po milosti" i "ne želi smrt grešnika" već želi njegovo spasenje i život, On ne može mirovati. On je "tako" ili toliko "ljubio svet" da je i Sina Svoga jedinorodnoga postao ovamo, da bi uništio dela Sotone. On je kroz Njega stvorio novo stvorenje.

A da li je Hrist usred te bede i propasti palog sveta na koji se spustio, mogao sa Jevrejima slaviti subotu i odmarati se? Svakako, nije mogao! Kakvo je značenje imao taj dan, koji se nekad Bogu tako dopao, dok je uživao u Svojim stvorenjima, a sada ga je greh onečistio i pokvario?

Kao što nam opisuju i pisci Evanđelja, i Sin Božji je upravo na subotu učinio mnoga čudesa. I dok je jedne subote opet krenuo na svoj posao da ozdravi jednog slepca od rođenja, rekao je Jevrejima: "Meni valja raditi dela Onoga koji me posla..." (Jovan 9:4–14. A u jednoj drugoj prilici, dok je takođe jedne subote lečio i zbog toga bio napadnut od Jevreja, odgovorio je: "Otac moj stalno radi, danas kao i uvek. I ja tako radim" (Jovan 5:16–17). Kakve su to značajne riječi!

Bog nije mogao mirovati gledajući greh i muku ljudskog roda i držati subotu; Otac je radio, pa tako i Sin. Da, Sin Božji se spustio da bi izbavio zarobljenike i "uništio dela Sotone". Na krstu je On oduzeo moć đavolu i slavno ga pobedio. Kada je na samrti uzviknuo: "Svršeno je!", tada je došlo do ispunjenja divnog dela spasenja, i na ovom temelju se pojavljuje stvarni Sabat – subota, za Boga i Njegov narod kojeg možemo proslavljati u blaženom stanju naših srca.

Kako je to divno! Žrtva Isusa Hrista, Božjeg Sina, je savršeni temelj stvarnog i večnog subotnjeg odmora za Boga i Njegove izbavljene. Ta žrtva ispunjava sve svete i pravedne Božje zahteve, kao i potrebe jadnih i grehom natovarenih grešnika, koji istinski žude za oproštenjem i unutrašnjim mirom.

U jednoj pesmi vernici pevaju:

*U Jagnjetu je našla mir duša moja,
i slavi Ga puna ushićenja,
sve moje grehe,
Njeg'va krv je oprala.
Blaženo mesto odmora, slatki mir!
Ispunjava sada dušu moju;
tamo gde Bog radosno uživa,
i ja ću naći pravog odmora!*

Da, dragi čitatelju, u podnožju golgotskog krsta, tamo gde je bila prolivena krv Božjeg Jagnjeta, mogu se izmiriti sveti i pravedni Bog i grešnik koji čezne za spasenjem, oni tu nalaze pravdu i mir. Božja svetost i pravda je na tom mestu zadovoljena, a grešnik željan spasenja ovde vidi svoje grehe u pravednom sudu kako bivaju oprošteni i izbrisani, te je u stanju povikati od radosti:

*Tamo gde Bog radosno uživa,
i ja ću naći pravog odmora.*

Ono što je Psalmista prorokovao još pre nekoliko hiljada godina, ispunilo se na krstu i kroz Hristov krst: "Milost i istina srešće se, pravda i mir poljubiće se." (Psalam 85:10).

Dragi čitatelju, tražiš li i ti mir za svoju savest i mir s Bogom? Usmeri pogled na krst Golgote, tamo gde je tekla krv Sina Božjeg za grešnike, koja "očišćava nas od svakoga greha". Poznat ti je Gospodnji poziv:

"Dođite k meni svi koji ste umorni i natovareni, i ja ću vas odmoriti" (2) (Matej 11:28). I dalje: "Dođite, sve je već gotovo!" (Luka 14:17). Kada se tvoja savest bude smirila pred svetim Bogom, i to na temelju Njegove istinite Reči koja govori o vrednosti i sili skupocene Hristove krvi, tada će se tvoje srce smiriti i imati mir Gospodnji. On će ti dati radosti i snage, dok hodaš pustinjom ovoga sveta, kroz ovu suznu dolinu. Gospod daje Svojim sledbenicima unutrašnji mir, kao što je i obećao: "Uzmite moj jaram na sebe i učite se od mene, jer sam ja krotak i ponizan srcem. I naći ćete pokoj svojim dušama" (Matej 11:29).

Tako je za svakoga, ko je upoznao Gospoda Isusa kao svog ličnog Spasitelja pripremljeno mesto odmora u Njegovoj osobi i Njegovu delu. Izraelski Sabat (subota) je samo slaba senka onoga što je trebalo nastupiti. I kao što je propisana smrtna kazna svakog onog ko je omalovažavao Sabat, nekim radom i tako ga obeščašćavao. Slično tome čovek ne sme ni pomisliti, da on još treba nešto nadodati savršenoj Hristovoj žrtvi kroz svoja dela. Tako je na primer čovek koji je u subotu sakupljao suvo granje bivao kamenovan na smrt (Vidi 4. Mojsijeva 15:32). Dodati nešto delu spasenja, bila bi to oholost i gadost pred Bogom i radi toga dragi čitatelju, nemoj se usuditi kao onaj kršitelj Sabata u Izraelu, da se trudiš oko sakupljanja suvog granja tvoje vlastite pravednosti, jer ti to ne bi bilo na korist. Bog je našao u Hristu sveti subotnji mir, i u Njemu se može i treba smiriti i tvoja duša.

Duševni mir ili mir u srcu je nešto drugo nego li smirena savest; ipak i jedan i drugi mir može nam dati samo Bog, i to jedino kroz osobu Gospoda Isusa Hrista i Njegovo delo spasenja.

Za vernika postoji još i jedan – treći mir, na kojeg nas u stvari opominje Sabat (subota) u Starom zavetu. Taj treći mir je još u budućnosti. Niko nije u stanju da ga dokuči u ovom vremenu i svetu, čak ni poslušni vernik to ne može. Ovde hrišćanin još treba da prolazi kroz borbe i muke, kako unutrašnje, tako i spoljašnje.

Ali, na ovom svetu će jednom zavladati vreme obećanog hiljadugodišnjeg Carstva Isusa Hrista, koje će biti sasvim drukčije. Tada će On, koji je jednom bio odbačen od ljudi, zavladati nad svime. To će biti "velika godina" subotnjeg mira Gospodnjeg, a Sabat je samo prasluka ovog događaja. [\(3\)](#) Tada će uzročnik zla, Sotona, biti vezan, a zemlja će procvetati i obradovati se pod mirovnim žezlom Gospodnjem.

Ali, Sabat nas podseća i na još uzvišeniji, to jest nebeski i večni mir. On govori o "Sabatnom odmoru" Božjeg naroda u Božjoj vlastitoj slavi. O tom miru čitamo u poslanici Jevrejima: "Dakle je ostavljeno još počivanje narodu Božjem" (Jevrejima 4:9). Tek u tom večnom miru, kada se budu okupili svi istinski vernici oko Gospoda Isusa, i u svetom proslavljanju i beskrajnoj radosti stanu pred Boga u nebeskom domu, tek tada će započeti istinski Sabat. Božji krajnji plan spasenja je da dovede svoje onamo i On će ih dovesti. (Vidi Otkrivenje 21:1–5).

Dragi čitatelju, to je blagoslovljeni cilj za vernika. Sveto pismo kaže: "Jer mi, koji verovamo, ulazimo u pokoj..." Na drugom mestu stoji: "ne će u njega ući ništa nečisto, i koji čini, što je gad i laž, nego samo, koji su napisani u knjizi života Jagnjeta" (Jevrejima 4:3; Otkrivenje 21:27).

Tako, zajednički smo mogli videti, da je proslava subote, koju je Bog dao za dan odmora na kraju svake mukotrpe sedmice svom narodu Izraelu, bila trajno ukazivanje na nadolazeći divni odmor i blagostanje koje će biti darovano Njegovom zemaljskom narodu zaveta na gori Sion: "Bog tvoj caruje" [\(4\)](#) (Isaija 52:7).

Pre svega trebamo videti da je subotnji dan prasluka za večno sabbatno mirovanje, koje je sačuvano za Božji narod. Tamo vodi Očeva božanska i snažna ruka i Njegovo verno srce, sve izbačljene. Tamo će biti prošlost sve životne muke i problemi. Tamo će On obrisati svaku suzu sa njihovih očiju i biti uz njih za svu večnost. Sveti Duh stalno upućuje srce i poglede vernika u tom pravcu, dok žive na ovoj zemlji

kao stranci i putnici.

Već sada hrišćanin nalazi svoj mir za svoju savest i srce u Hristu, Spasitelju, ali on čezne da napusti ovaj svet greha i bede, i žudi za slavom u kojoj prebiva njegov Gospod i Izbavitelj. Tamo će biti s Njim i sa svim izbavljenima i slaviti Ga, daleko od borbe i muka, pred licem Božjim, u Njegovoj slavi. Uživat će večni mir u stanovima mira i neprekidne svetlosti i savršene sreće pred Božjim licem. Tada će nastupiti pravi Sabat – istinska subota, večni i beskrajn dan odmora.

TROSTRUKI MIR (5)

*Slava nek je Tebi Isuse, slava nek Ti je!
Jer Ti si nosio naše grehe i prestupe.
Prošla je noć koja nas je strašila;
Tvoja žrtva na krstu nam je mir donela.
Smirila se savest naša, to je milost Tvoja,
Smirila se za uvek, to je sreća moja.*

*Slava nek je Tebi Isuse, slava nek Ti je!
Što si nas Bogu približio.
Njegova ruka nas teši i miluje.
Našli smo mir na putu tom,
Mir srcu našem u delu Tvom.
Samo u tom delu velikom!*

*Slava nek je Tebi Isuse, slava nek Ti je!
Ti nas nećeš napustiti i ostaviti,
baš ako i kroz borbu moramo prolaziti.
Bog će nam dati subotnji mir.
Mira ne može naći čovek u sebi,
Dok se ne smiri Bože u Tebi!*

¹ Reč "Sabat" je nastala od hebrejske reči koja opisuje stanje "odmaranja". Prvi put se spominje u 1. Mojsijevoj 2:3, "blagoslovi Bog sedmi dan... jer u taj dan počinu..."

² Ne samo "odmoriti"; u grčkom tekstu stoji: "I ja ću vas dovesti do mira".

³ Tako je, naravno, i sa Sabatnom godinom koja je nastupala svake sedme godine i nakon $7 \times 7 = 49$ godina ponavljala se Oproсна godina, koja je slika velikom Sabatu – hiljadugodišnjem Hristovom carstvu mira (Vidi 3. Mojsijeva 25).

⁴ O tom vremenu kada će Gospod Isus Hrist zavladati nad opet sabranim, očišćenim i obraćenim narodom govore između ostaloga sledeći stihovi: Isaija 2:1–4; 9, 6–7; 11:1–12, 24–23, 60:1 i sledeći; Jeremija 23:5–6; Sofonije 3:14–20; Zaharija 14:9, Otkrivenje 20:1 i sledeći. Za čitatelja koji se zanima za Jevreje i njihovo nadanje biće od značaja da čuju, da pobožni Jevreji u celom svetu svakog petka, to jest pre početka sabatnjeg dana pevaju pesmu za njegov doček: "Lecha dodi likrath kala", što znači: Dođi, prijatelju, već se približava Sabat, dođi da ga dočekamo kao nevestu! Pri tome se okreću u pravcu istoka (ka Vitlejemu) i jedan od sledećih stihova glasi: "Moje verno srce gleda na prestolu Vitlejema Jesajevog Sina." Izrael je oslepeo i nije shvatio da je obećani vladar iz Vitlejema (Mihej 5:1) već odavno rođen; da je "Jesejev Sin"; pre nego se mogao uzdići na presto, trebao umreti na krstu za grehe svoga naroda. On je pre ulaska Izraelaca na "praznik senica" to jest na svečanost mira i radosti kao završnoj svečanosti, trebao je s njim slaviti praznik Pashe, kako bi oni Njega prepoznali kao istinsko jagnje, koje je prolilo svoju krv radi njih.

⁵ a) Kroz Isusa: Matej 11:28 (uporedi grčki tekst); b) u Isusu: Filipljanima 4:4–7 i Matej 11:29; c) kod Isusa: Jevrejima 4:9; 1. Sol. 4:17b.

PASHA

Slušali smo o velikim i divnim blagoslovima koje imaju izbavljeni u večnom Sabatu. Ali na temelju čega ulaze izbavljeni u tu večnu slavu? Nisu li i oni jednom bili grešnici i Božji dužnici? Da, ali oni su se izbacili krvlju Isusa Hrista, Sina Božjega, čistog jagnjeta bez greške i mane. To nas dovodi do prvog od sedam "praznika Gospodnjih", koji su se svake godine praznuju u Izraelu, to jest praznik Pashe [\(1\)](#) .

Kroz njega nam Bog na slikovit način daje primer koji prodire duboko u naše srce. On nam govori o izbavljenju Božjeg naroda iz neprijateljskog ropstva i sužanjstva, kako bi mogli ući u blagostanja obećane zemlje. Radi toga to nije slučaj, da je baš praznik Pashe, prvi od svih praznika. Nema lepše i pouzdanije slike od pashalnog jagnjeta, koja bi nas podsetila na zastupničku smrt Isusa Hrista. O Njemu su prorokovali svi proroci do Jovana Krstitelja i svedočili su: "Evo Jagnje Božje, koje oduzima greh sveta." (Jovan 1:29b). A mi možemo danas potvrditi: "...jer i pasha naša zakla se za nas, Hristos." (1. Korinćanima 5:7).

Praznik Pashe je znači, trebalo držati svake godine kao stalno podsećanje na dan njihovog izlaska iz Egipta, to jest iz neprijateljskog zarobljeništva i robovanja. U to vreme je narod posmatrao kako ih Bog izbavlja. Krv jednog jagnjeta je bila prolivena i štitila ih je pred sudom Božjim!

Bog se ukazao svom sluzi Mojsiju, koji je trebao izvesti Izraelski narod iz njegovog sužanjstva u Egiptu, i rekao mu: "Dobro videh nevolju naroda Svojega u Egiptu, i čuh viku njegovu od zla koje mu čine nastojnici, jer poznah muku njegovu. I sidoh da ga izbavim iz ruku

Egipatskih, i da ga izvedem iz one zemlje u zemlju dobru i prostranu, u zemlju gde mleko i med teče..." (2. Mojsijeva 3:7–8).

Ali vladar pred kojeg je stao Mojsije, po naređenju Božjem i zamolio ga da pusti narod, nije slušao Božje zapovesti, čak ni nakon što je doživeo nekoliko zala, znakova i čuda. Tada je Gospod podigao ruku na poslednji udarac i osudu nad Faraonom i celom njegovom zemljom: Svi prvenci Egipćana su trebali umreti u toku jedne noći; pošto je plata za greh smrt. Ali šta će se desiti sa Izraelom? Da li i Izraelci nisu bili grešnici? Da li i oni nisu zaslužili Božju kaznu kao i ostali? Međutim, Bog koji je izabrao Avrama i kroz njegovo potomstvo je želeo blagosloviti sve narode na zemlji, pronašao je jedan put spasenja za narod Svog zaveta, za svog "prvorodjenca" (2. Mojsijeva 4:22): jedno jagnje bez mane, koje je trebalo podneti smrt za svaku pojedinu porodicu.

Gospod je dao da se proglasi njegovom narodu: "Ovaj mesec da vam je početak mesecima, da vam je prvi mesec u godini... Desetoga dana ovog meseca svaki neka uzme jagnje ili jare, po porodicama, po jedno na dom... A jagnje ili jare da vam bude zdravo, muško, od godine; između ovaca ili između koza uzmite. I čuvajte ga do četrnaestog dana ovoga meseca, a tada sav koliki zbor Izraelov neka ga zakolje u veče. I neka uzmu krv od njega i poškrope oba dovratka i gornji prag na kućama u kojima će ga jesti... Jer je prolazak Gospodinov... A krv ona biti će vam znak na kućama, u kojima ćete biti; i kad vidim krv, proći ću vas, te ne će biti među vama pomora, kad stanem ubijati po zemlji Egipatskoj" (2. Mojsijeva 12:2–13).

To znači da se temeljna razlika nije nalazila u moralnoj prednosti, i da Izraelci nisu bili bolji od Egipćana. Ne, to nije bila razlika koju je Bog učinio da bi spasio Izraelce i njihove prvence, a prvence Egipćana je ubio. Kao što smo već rekli Egipćani i Izraelci su bili u istoj meri pokvareni i nečisti pred Bogom, ali krv jednog jagnjeta bez mane je zaštitila Izraelce pred svetim očima pravednog Sudije. Krv Pashalnog

jagnjeta je bila jedina razlika; ta skupocena krv je odlučila tko će biti spašen, a ko će poginuti, te noći.

Velika milost se nalazila u tome sa Božje strane, što je On sklopio savez sa Avramom, Isakom i Jakovom i njima i njihovim potomcima dao divna obećanja. I sada je bila velika milost od Boga, da je On dao Izraelcima jagnje za spasenje od suda. Ali Bog koji se objavljuje u milosti, On je ujedno i svet i pravedan, koji mrzi i kažnjava greh. Radi toga je bila potrebna pravedna zamena (podloga), na kojoj bi Bog mogao dati Svoja obećanja i ispuniti ih. To je bila krv čistog Pashalnog jagnjeta, koje je dalo svoj život za grešnike, a to je divna praslika za Isusa Hrista, koji je pravo jagnje Božje, čija krv očišćava od svakoga greha. Na taj način su gresi Izraelaca, koji su se po Božjem naređenju zaklonili pod tom krvlju, bili pomireni, a prvorođenci su bili pošteđeni. Krv jagnjeta je odgovarala pravednim Božjim potraživanjima, kao i potrebama grešnog naroda. Ovde je bilo izvršeno pomirenje i spasenje.

Kasnije kada će biti izbavljen ostatak iz Izraela, da bi živeo u zemlji svojih otaca i tamo uživao u Božjim blagoslovima, kao što je u Svetom pismu i obećano. To će se moći ostvariti samo pod zaštitom i zaklonom krvi jednog "Jagnjeta bez greške". Srca ljudi tog ostatka će tada govoriti rečima proroka, koji je prorokovao o istinskom pashalnom jagnjetu, o Isusu – razapetom Mesiji. Prorok je prorokovao: "Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na Njemu našega mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo" (Isaija 53:5).

Dragi čitatelju, za tebe postoji važnije pitanje od povratka, sakupljanja i blagoslova Izraelkog naroda, a to je pitanje: Kako ćeš TI spasiti svoju vlastitu dušu? Pre bi se Izraelci mogli izbaviti iz teškog položaja i zarobljeništva u Egiptu bez Pashalnog jagnjeta, nego što bi ti i ja mogli opstati pred Bogom i Njegovim večnim sudom bez krvi Isusa Hrista, Sina Božjega.

Apostol Pavle koji je našao milost Božju i zaštitu kod Gospoda Isusa, jedinog posrednika i spasitelja, čija je krv i njega s Bogom pomirila, nam govori: "Mnogo ćemo dakle većma biti po Njemu spašeni od gnjeva, kad smo sad opravdani Njegovom krvlju" (Rimljanima 5:9). Kao što i stih jedne pesme kaže:

*Osuda i smrt nas više ne plaše,
jer u krvi Njegovoj sve su nade naše!*

Dragi čitatelju, da li je takav i tvoj stav pred Bogom? Svako pashalno jagnje Izraelaca u Egiptu, moralo je biti izabrano iz stada desetog dana prvog mjeseca, a to jagnje nije smelo imati nikakvu manu: "...da vam bude zdravo" (2. Mojsijeva 12:3–6). Za ta tri dana, dok je jagnje bilo odvojeno od stada i bilo čuvano kod kuće do dana klanja, mogao je svako u domu poblizje upoznati to jagnje u njegovoj savršenosti i besprekornosti, mogli su ga promatrati i zavoleti, jer ono je trebalo umreti za njih. I ranije je postojalo jagnje bez greške i dobro, ali bilo je sakriveno među ostalim ovcama u stadu. Ali sada za ova tri dana stajalo je pred njihovim očima i srcima. O, kako to govori našim srcima, i kako nam to jasno ukazuje na Gospoda Isusa, Pomiritelja. Kao da Ga vidimo pred očima kako je tri godine javno delovao i učio narod i stajao pred celim Izraelom kao njihov Mesija, pre nego je umro za narod, nakon što je trideset godina živeo u tajnosti i poslušnosti! [\(2\)](#)

Da, Bog je od davnina želeo da kroz praslike usmeri naša srca i naše poglede na obećanog posrednika i Izbavitelja, Svog ljubljenog Sina.

Od trenutka kada je Isus kroz Jovana Krstitelja bio prikazan učenicima i celom narodu kao Jagnje Božje", mogle su sve oči i sva srca u Izraelu promatrati Ga u Njegovoj savršenosti i skupocenosti, pre nego li je umro kao pashalno jagnje. Ali većina ljudi nije ga žudno očekivala, već su Ga naprotiv mrzili, upravo zato što je On savršeno proslavljao Oca i brinuo se i smilovao nad siromasima i grešnicima, ali ujedno raskrinkavao farizeje i licemere. Oni su Ga konačno naumili ubiti, ali to

nisu želeli učiniti "o prazniku", kako bi izbegli eventualnu pobunu u narodu. Ali Bog je izvršio svoju nameru, i dao je da Njegov Sin bude naša Pasha, kao jedino pravo žrtveno jagnje On je trebao trpeti i umreti upravo na praznik Pashe. Praslika je bila savršeno ispunjena (Vidi Marko 14). O, kako je to divno!

Ali povratimo se još malo do prve Pashe u Egiptu! Za Izrael tamo nije bilo dovoljno, da se te dotične noći prolila krv pashalnog jagnjeta. Krv je morala biti pomazana po gornjem pragu i po dovratnicima, i niko nije smeo napustiti kuću sve do jutro (2. Mojsijeva 12:7, 13, 23). Da krv nisu pomazali po dovratnicima i gornjem pragu, ipak bi nastradali od Božje kazne iako su zaklali čisto žrtveno jagnje i smrt bi pogodila Izraelske porodice kao što je pogodila kuće Egipćana. Tek kada je krv bila pomazana po dovratnicima, kuća je bila zaštićena pred anđelom smrti koji je prolazio zemljom. Sam Bog je zabranio putem "škropljenja krvlju" da osuda koju je On odredio po Svojoj pravdi, pogodi domove Njegovog naroda. On sam je zadržao Izraelce pod Svojom zaštitom, i to im zagantovao Svojom pouzdanom rečju, da će označene kuće biti sačuvane i pošteđene prilikom prolaska anđela smrti.

I danas nije dovoljno za pojedinca samo znati da je Isus Hrist na krstu prolio Svoju krv. U Hristovoj žrtvi je Bog u stvari u pogledu greha bio zadovoljen, jer to nam svedoče reči: "Gle jagnje Božje koje uze na se grehe sveta", I On očišćava grehe naše, i ne samo naše nego i svega sveta" (Jovan 1:29 i 1. Jovanova 2:2). [\(3\)](#) Ali Hristovo delo na krstu još ne spasava samo po sebi ni jednog grešnika. Grešnik prvo treba potražiti zaklon pod tom blagoslovljenom i sasvim dovoljnom žrtvom. On to ne može postići sve dok se ne pokaje pred Bogom, i u dubokoj duševnoj poniznosti zbog svojih greha, ne potraži u iskrenom vapaju oproštenje i mir. Tek nakon što je grešnik uvideo svoje grehe i u bolu ih priznao Bogu, tek tada će moći u živoj veri i pouzdanju prihvatiti Božju milost i spasenje, koje mu je Bog pripremio u skupocenoj žrtvi Svoga Sina. Tako nalazi zaklon i zaštitu pred Božjim pravednim sudom i Njegovim svetim gnevom, te biva spašen i izbavljen. Krv je sada

poškropljena po osobi, to znači, Bog joj je dao da sazna za vrednost Hristove krvi i da joj lično bude uračunata. Iz tog razloga mu Božja istinita Reč garantuje da je spašen za večnost i očišćen od svih svojih greha.

Da li si to shvatio dragi čitatelju?

Možda će neko pomisliti da mi odajemo više pažnje i važnosti na pokajanje i verovanje, nego li na skupocenu krv Isusa Hrista. Ne, to nije tako. Skupocena krv Sina Božjega, Njegova žrtva i Njegovo savršeno delo iskupljenja su jedini temelj našeg spasenja i mira s Bogom. Samo tu Bog u potpunoj skladnosti sa Svojom pravdom može pomilovati grešnika, oprostiti mu sve njegove grehe i učiniti ga saučesnikom večne slave. Ali ono što želimo reći je: Samo onaj je zaštićen Hristovom krvlju za spasenje i samo onome Bog oprašta grehe, koji je shvatio svoju grešnost, te u pokajanju i unutrašnjem bolu i celim srcem traži spasenje i u poverenju se obrati Gospodu Isusu, koji je na krstu umro za grešnike.

Samo onome u korist je tekla Hristova krv, samo onaj ima udela u Božjem spasenju, koji Mu se obraća i žudi ka izbavljenju! Pokajnik iskreni udara se u grudi svoje, on grehe ne krije, već ih svesno priznaje, na Boga se oslanja i u Hrista se pouzdaje. Bog je jasno rekao, ne smemo kriti, da ta osoba na sud pozvana neće biti!

Kako jasno i odlučno je govorila Reč Božja još u ono vreme kada su Izraelski prvenci bili u potpunoj sigurnosti u kućama poškropljenim krvlju. Njih nije zadesila osuda, jer oni su primili obećanje i garanciju! Bog je rekao: "A krv ona biti će vam znak na kućama, u kojima ćete biti; i kad vidim krv, proći ću vas, te ne će biti među vama pomora, kad stanem ubijati po zemlji Egipatskoj." (2. Mojsijeva 12:13).

Kao što smo već nekoliko puta videli, Božje oči nisu bile usmerene na Izraelski narod, jer oni sami po sebi nisu bili bolji od Egipćana, već je

On gledao na krv. Izbavila ih je krv jagnjeta bez mane. Što će vas moći najsigurnije zaštititi pred nadolazećim sudom? Bog nam je dao Svoju Reč; a što je On obećao, to će On i održati. Bog može učiniti sve, ali ne može lagati. Bog im je sam za njihovo spasenje odredio krv jagnjeta, i to je bio temelj njihove sigurnosti; a Reč Božja, koja im je pod okriljem te krvi garantovala njihovu zaštitu, ona je bila osnovom njihove sigurnosti i mira.

Dragi čitatelju, sigurnost spasenja i uverenje o izbavljenju su udeljeni vernom hrišćaninu u još većoj meri; jer on je došao ka "...kropljenju Krvlju Isusa Hrista"; a koliko je ona skupocenija pred Bogom od škropljenja krvlju jednog jagnjeta u Egiptu! A Reč koja vernom hrišćaninu obećava spasenje i isceljenje, nije samo usmeno predana, već je data i napismeno, "crno na belo", kako se to kaže, u Svetom pismu.

Spasenje koje je vernik primio i prisvojio nije kao spasenje Izraelaca samo vremensko i telesno, već je to večno spasenje: izbavljenje besmrtno duše. Da, vernik poseduje u Isusu Hristu potpuno, slobodno i večno izbavljenje. Sin Božji je "pronašao jedno večno otkupljenje" i ispunio ga.

Kako je to jednostavno a ipak umirujuće, kad Bog govori: "...i kad vidim krv, proći ću vas..." On ne kaže: "Kad vi budete videli krv, vi ste u sigurnosti". Ne, Izraelci su u veri koristili jagnjeću krv; te ju nisu mogli gledati, pošto su se nalazili unutar svojih kuća; ali Bog je vidio jagnjeću krv. On je video i više u tome, nego što su Izraelci mogli videti ili shvatiti, jer On je u njoj video jednu jasnu prasluku koja je govorila o skupocenoj krvi Njegovog ljubljenog Sina, koja je vekovima kasnije trebala biti prolivena na krstu Golgote. A u pogledu te skupocene krvi Isusa Hrista, Bog je već tada mogao zaštititi Izraelski narod i sačuvati ga. [\(4\)](#) Bez svake sumnje i bez ikakvog straha, u potpunom miru su Izraelci mogli pod zaštitom krvi očekivati nadolazeći sud. Tiho ponoćno vreme se sve više približavalo, i Gospod je po celom Egiptu udario

prvorodence, tako da nije ostala ni jedna kuća u kojoj nije bilo mrtvih. Ali kakav mir je vladao u svim kućama Izraelskog naroda! U svakoj porodici je vladao mir, zbog krvi jagnjeta koja ih je zaštitila pred ozbiljnim i strašnim sudom. Oni su jeli od tog jagnjeta, koje je bilo ispečeno na vatri, jeli su ga uz gorko bilje i beskvasni hleb. Pri tome su bili obučeni i spremni za pokret; bokovi su im bili opasani, a obuća na nogama i štap u ruci. Kao da svakog trenutka očekuju znak za pokret.

Kao što je Izraelski narod bio u sigurnosti, miru i tišini okupljen oko jagnjeta, čija krv ih je štitila, a čijim mesom su se hranili i jačali za put, koji se nalazio pred njima, tako i sadašnji vernici se spašavaju kroz Isusa Hrista, koji je Jagnje Božje. Kroz Njega smo se pomirili s Bogom i On je naše blagoslovljeno središte oko kojega se trebamo okupljati. On je za nas pojedinačno a i kolektivno hrana za naše duše i nepresušni izvor naše radosti i snage.

Ali kao što je pashalno jagnje trebalo biti pečeno na vatri, tako je i naš Spasitelj Hrist, za nas pošao na krst i trpeo u snažnoj vatri suda i svetog Božjeg gneva. Samo na taj način je On mogao izvršiti naše pomirenje i izbrisati naše grehe. Izraelci su uz to trebali jesti gorke trave. To u nama svaki put budi bol koju nosimo u našim srcima pri pomisli kroz kakve muke je prolazio Gospod Isus zbog naših greha na krstu Golgote. Beskvasni hleb koji je bio određen za Izraelski narod da ga jedu uz pashalno jagnje, upozorava nas da vernik koji svedoči da pripada Hristu, jagnjetu Božjem, treba se odvojiti od svakoga zla. Ali pri tome ćemo još više govoriti kada budemo razmatrali drugi praznik, to jest praznik Beskvasnih hlebova.

I na kraju još nekoliko reči o držanju i odeći Izraelaca u toj kobnoj noći. Kao što smo već naglasili, iskupljeni su te noći kod pashalne večere bili obučeni, opasani i sa obućom na nogama. U rukama su držali štap, kako bi što brže mogli napustiti tu zemlju njihove sramote, sužanjstva i mesto na kojem će doći do izvršenja strašne kazne. Stajali su spremni da bi krenuli na put sa Bogom u pravcu obećane zemlje i onih

blagoslova koje im je On obećao.

Opasani bokovi nam govore o trezvenosti i unutrašnjoj koncentraciji, te o spremnosti hrišćana da služe Bogu i Njegovom delu (Vidi 1. Petrova 1:13; Efescima 6:14; Luka 12:35).

Štap u ruci upozorava nas, da smo mi na ovoj zemlji samo prolazni gosti i putnici koji trebaju biti spremni, da kad god ih Gospod pozove ili dođe, da su spremni napustiti ovaj svet i krenuti u Očev dom na nebesima.

Dragi čitatelju, već smo te jednom upitali: Da li ti lično stojiš pod zaštitom krvi Isusa Hrista? Ako si se približio i kod Njega potražio zaštitu, onda smeš uživati u radosti i sigurnosti spasenja, te uživati skupoceni mir. Da li si u Božjim očima postao saučesnikom tog skupocenog dara? Da li si i ti poput putnika i stranca, i da li ovom svetu svedočiš kao Božji svedok rečima i delima? Ne smemo nikada zaboraviti zašto nas je Gospod nakon našeg obraćenja i spasenja ostavio na ovom svetu! On nam kaže: "...i postavih vas da vi idete i rod rodite, i da vaš rod ostane..." (Jovan 15:16). "...i bit ćete mi svedoci..." (Dela 1:8).

¹ Pasha = prolaziti mimo (proći pored).

² Brojka deset je čitateljima Božje Reči dobro poznata. Bog je s određenim brojkama želeo izraziti pojedine stvari. Tako je brojka deset ta, koja nas opominje na našu odgovornost i poslušnost. Bog je dao deset zapovedi na Sinaju; Gospod Isus govori o hrišćanima i njihovoj odgovornosti, kroz priču o deset devica, zatim o slugama kojima je bilo povereno deset talenata. Ovde je jagnje ostalo u stadu do desetog dana meseca, a zatim je bilo odvojeno kao jagnje "bez mane". Slično tome je Sin Božji tri puta po deset godina ostao u pokornosti, poslušnosti i skrivenosti, i tek tada se pojavio kao Izraelski Mesija i Spasitelj sveta.

[^3](#) Ti stihovi ne žele reći, kao što neki uče, da je Hrist nosio grehe celoga sveta i čovečanstva i izmirio ih; jer tada bi svi ljudi trebali doći u nebo, i to bez pokajanja i obraćenja. Hrist je na krstu zadovoljio sva Božja potraživanja i zadovoljio Boga u pogledu greha, ali i čovek snosi svoju odgovornost. Njemu je rečeno, da se treba pokajati nad svojim gresima i lično prihvatiti Hrista za svog Spasitelja i Gospoda.

[^4](#) U Pashalnoj žrtvi se naročito očituje Božje poštovanje te žrtve. U savršenoj vrednosti te žrtve jagnjeta Božjeg, i mi stojimo pred Bogom i uvereni smo da smo zaštićeni pred sudom.

PRAZNIK BESKVASNIH HLEBOVA

U bliskoj povezanosti sa Pashom je praznik beskvasnih hlebova. Zbog toga ova dva praznika možemo gledati i kao jedan praznik. Čitamo: "Četrnaestog dana prvog meseca uveče, pasha je Gospodnja. A petnaestog dana istog meseca praznik je presnih hlebova Gospodu; sedam dana jedite hlebove presne. Prvi dan neka vam bude sabor sveti, nikakav posao ropski ne radite. Nego za sedam dana prinosite Gospodu žrtve ognjene; a sedmi dan neka je sabor sveti; ne radite nijedan posao ropski." (3. Mojsijeva 23:5–8).

Ta dva praznika su bila blizu jedan drugome, jer praznik beskvasnih hlebova se nadovezivao na praznik Pashe i iz njega je proizlazio. Svi oni Gospodnji praznici koji su trajali samo jedan dan, kao na primer praznik Pashe, upozoravaju nas na jedno jedinstveno blagoslovljeno delo ili na čin Božjeg spasenja, koji je tada još ležao u budućnosti. Ali oni praznici u jevrejskoj godini, koji su trajali nekoliko dana, kao na primer sedmodnevni praznik beskvasnih hlebova, koji se nalazio na početku godine i osmodnevni praznik senica koji se nalazio na začelju ostalih praznika su praslike i nose celi smisao blagoslovljenih vremena u koja je Bog nameravao uvesti svoj narod. Tako su na primer sedam dana u koje se sav kvasac morao odstraniti iz Izraelskih domova, a Izraelci smeli jesti samo beskvasne hlebove, to je slika celog karaktera i života vernika za vreme njegovog života na zemlji. Od onog dana kada se obratio i pomirio sa Bogom, pa do kraja njegovog životnog putovanja na zemlji, vernik ne sme više služiti grehu, već Bogu i treba Mu služiti u istinskoj pravednosti i svetosti.

Ovih sedam dana beskvasnih hlebova slikovito i jasno govore o svetom zajedništvu sa Bogom. Vernik je na to pozvan i osposobljen za

celi budući život, iako se nalazi okružen zlim i pokvarenim svetom, te u pokvarenom naraštaju.

Vernici imaju sveto i radosno zajedništvo sa Bogom, a ono se zasniva jedino na iskupljujućoj krvi Isusa Hrista. Ali to zajedništvo ima kao preduslov odbacivanje svega zla i potpuno otklanjanje "kvasca". Sva nečistoća i zlo treba i mora biti otklonjeno i izbačeno, ako želimo živeti u nepomućenom Božjem svetlu. Mi čitamo u Božjoj Reči o duhovnom značenju praznika beskvasnih hlebova: "Očistite dakle stari kvasac, da budete novo testo, kao što ste presni; jer i pasha naša zakla se za nas, Hristos. Zato da praznujemo ne u starom kvascu, ni u kvascu pakosti i lukavstva, nego u presnom hlebu čistote i istine." (1. Korinćanima 5:7–8).

To znači da moramo odbaciti i osuditi svako zlo, kao i naše loše navike.

Ali sada želimo razmišljati o važnim razlikama između temelja našeg zajedništva sa Bogom i o uslovima koje treba ispuniti, ako želimo da dođe do tog sretnog zajedništva. Na koji način možemo doći do tog užitka? Podloga na kojoj se to ostvaruje je i ostaje skupocena krv Hristova, a uslov pod kojim se to može ostvariti je: spoljašnja i unutrašnja odvojenost od svakoga zla. Prvo, duša traži utočište kod Hristove krvi; to se dešava samo jednom, ali važi za svagda. Radi toga se ne treba ponavljati, a i ne može se ponoviti. Zatim sledi opomena: "Očistite stari kvasac". To je odvojenje i odbacivanje svih vrsta zla i nečistoće. Ovo se treba činiti tokom celog našeg života. To se treba uvek iznova ponavljati ili sprovoditi u delo. Da, to je ono praktično čišćenje i posvećenje vernika, tako da on postepeno napreduje, ali savršenost može postići tek kada bude stigao na cilj ka Hristu. Kao prasluka nam služi praznik beskvasnih hlebova koji je trajao sedam dana, to jest celu jednu sedmicu.

Da su se Izraelci ponadali da će izbeći sud na taj način što budu jeli

beskvasni hleb, a da po dovratnicima nisu pošćropili krv jagnjeta, onda bi se gorko prevarili. Njih bi BoŹji sud sigurno pogodilo. Samo krv, da jedino krv ih je zašćitila, tako da ih se nije smeo dotaći nadolazeći sud. Nastupilo je pomirenje i zajedništvo s Bogom. To se moglo doŹiveti i u tome uŹivati, ako su iskupljeni bili spremni izbaciti sav kvasac iz svojih kuća.

Kako ozbiljno govori BoŹje naređenje našim srcima i našoj savesti! Mi koji smo kroz BoŹju milost spašeni jednom za svagda, pomireni smo s Bogom kroz Hristovu krv, i trebamo svom snagom nove prirode i Svetog Duha "zamrziti zlo" i izbegavati" ga. "Imajući dakle ovakva obećanja, o ljubazni! da oćistimo sebe od svake poganšćine tela i duha, i da tvorimo svetinju u strahu BoŹijemu" (2. Korinćanima 1:1).

Samo na taj naćin moŹemo uŹivati u miru s Bogom i imati pravo zajedništvo s Njim. Samo tada ćemo biti svesni BoŹje prisutnosti. "Ako rećemo da imamo zajednicu s Njim a u tami hodimo, laŹemo i ne tvorimo istine" (1. Jovanova 1:6). "Koji govori da u Njemu stoji, i taj treba tako da hodi kao bo je On hodio" (1. Jovanova 2:6). Bog je svetlo i ko Źeli za Njega Źiveti, taj mora Źiveti u svetlu. On mora sve osuditi i odbaciti Źto se ne poklapa sa svetlom.

Na kraju Źelimo još nešćto reći u vezi rada. Dva puta stoji zapisano (stihovi 7 i 8) koji govore da je za vreme trajanja sedmodnevnog praznika bilo zabranjeno raditi bilo kakav ropski posao, i da je svaki dan trebalo iznova prinostiti ognjenu Źrtvu Bogu.

Bog je zabranio korišćenje "kvasca" za vreme praznika, jer on je slika zla i greha, a On je isto tako zabranio i rekao: "Nikakoga posla ropskoga ne radite". To sluŹi kao slika truda u zakonskom smislu i duhu. Ovde se ne govori, kao Źto je to jasno pronicljivim hrišćanima o praktićnom posvećenju BoŹjeg naroda, i njegovom predanju za sluŹbu i delo BoŹje na zemlji. Ne, to nije "ropski posao" a niti zakonska sluŹba, već slobodna i dobrovoljna odluka i duboka čeŹnja obnovljene duše.

To je blagoslovljeni plod zajedništva sa Gospodom i delo Svetoga Duha! Kada neka duša upozna Hrista kao svog Izbavitelja i Gospoda, te u Njegovoj skupocenosti stvarno uživa, onda ona neprekidno govori poput apostola Pavla: "Jer je meni život Hrist..." (Filipljanima 1:21a). On je razlog i cilj smislaonog života.

*Isuse, uzmi sad život moj,
Tebi ga dajem, neka je Tvoj.
Moje vreme Tebi predajem,
Svaki dan Tebi posvećujem!*

I to predanje za Gospoda i Njegovo delo, te praktično prikazivanje Hristovih misli u vernima je miomiris pred Bogom i skupocena "ognjena žrtva". Svaki dan iznova vernici trebaju biti: "Napunjeni plodova pravde kroz Isusa Hrista, na slavu i hvalu Božju" (Filipljanima 1:11). To trebaju prinostiti, kao što se za svih sedam dana praznika beskvasnih hlebova dnevno prinostila nova ognjena žrtva. Ne samo da treba otkloniti kvasac, to jest zlo sa puta i iz života vernika, već se kod njega treba naći ono što je dobro: "...što je god istinito, što je god pošteno, što je god pravedno, što je god prečisto, što je god preljubazno, što je god slavno, i još ako ima koja dobrodetelj, i ako ima koja pohvala, to mislite" (Filipljanima 4:8). To donosi Bogu slavu i tako mu se služi. Bogu se ne sviđa "ropski posao", ali On očekuje od Svojih svakodnevnu "ognjenu žrtvu" to jest da svakodnevno razmišljaju o žrtvi paljenici – Isusu Hristu – i da u sili Svetoga Duha žive svetim životom koji je Njemu posvećen, radostan i veran.

Kako ljupku sliku nam Bog prikazuje u Svojoj Reči o položaju i životu vernika! Krv jagnjeta mu je umirila savest i dala mu temelj savršenog spasenja, a time i božansku sigurnost spasenja. Reč Božja mu zatim poklanja spoznaju izbavljenja, a time i duševni mir. On se može odvojiti od svega zla i neprestano uživati u blagoslovljenom zajedništvu sa Bogom, do kojega je došao kroz krv jagnjeta. Tako on hodi u radosti spasenja i vesela srca. On sada živi i radi za Boga i donosi mu plodove

pravde kroz Isusa Hrista. To on ne čini zakonski i u robovskom duhu, već u radosnoj slobodi dece Božje kroz Svetoga Duha, koji proslavlja Gospoda Isusa u vernicima i prikazuje ga na Božju slavu, a na blagoslov i korist njegove okoline.

Svakog istinskog hrišćanina koji je postao svestan svog položaja u Hristu krase ove osobine. On ima: smirenu savest, mir u srcu, radost u Duhu, sveti i blagoslovljeni život predanja, čistoće i vernosti. Ovo ga obeležava prema Božjim mislima i Njegovoj Reči.

*Samo za Tebe želim živeti,
sve što imam Tebi ću potčiniti,
jer Ti si me na krstu iskupio,
od greha Ti si me izbavio!
Sad sam posvećen za Tvoje delo,
Tebi predajem moje srce celo.
O, kakve li milosti, da me voliš Ti,
zbog toga želim Tebi verno služiti!*

PRAZNIK PRVIH SNOPOVA

Ovaj praznik se po svom duhovnom značaju nalazi u povezanosti sa praznicima ispred njega. Čitamo u Pismu: "Još reče Gospod Mojsiju govoreći: Kaži sinovima Izrailjevim, i reci im: Kad dođete u zemlju koju ću vam dati, i stanete žeti u njoj, tada donesite snop prvina od žetve [\(1\)](#) svoje k svešteniku; a on neka obrće snop pred Gospodom, da bi vam se primio; sutradan po suboti neka ga obrće sveštenik. (3. Mojsijeva 23:9–11). Sabat na kojeg se Bog poziva ovom prilikom pripada prazniku Pashe ili Pashalnoj sedmici (Vidi 3. Mojsijeva 23:5–8). Znači da imamo tri praznika koji nastupaju jedan za drugim i po svom značaju oni su međusobno tesno povezani. Dok su prva dva praznika trebala biti praznovana još u pustinji, dotle je treći praznik trebao biti praznovan tek u zemlji u koju će doći. On je trebao postati novim običajem. Trebali su se prinositi snopovi od prvina na subotnji dan iza Pashalne sedmice. Taj treći praznik nije mogao biti slavljen u pustinji, pošto u pustinji nije moglo biti ni žetve. Od kuda bi se onda mogli uzeti snopovi od prvina?

Ali kakvo je duhovno značenje praznika snopova od prvina? Već samo vreme koje je bilo određeno za njihovo prinošenje ne ostavlja nas u sumnji šta ono prikazuje.

Kao što nam je poznato, Reč Božja naziva Gospoda Isusa Hrista "našom pashom". On je "jagnje bez greške i bez mane". On je umro za nas i nazvan je "Prvenac onima, koji usnuše" (1. Korinćanima 15:20). Po Božjoj providnosti Gospod je trebao umreti baš u to vreme, iako ga neprijatelji nisu htjeli ubiti za vreme trajanja Pashe, pošto su se plašili da se narod ne pobuni. A što se desilo? "Po suboti, u osvit prvoga dana u nedelji..." (Matej 28:1a), slavno je uskrsnuo iz mrtvih i ustao iz

groba Isus Hrist, onaj koji je nekoliko dana ranije kao "jagnje Božje" ispunio čudotvorno delo spasenja. On je pao u zemlju kao pšenično zrno i umro (Vidi Jovan 12:24); ali kao "prvenac onima, koji usnuše" (1. Korinćanima 15:20) Bog Ga je slavno podigao iz mrtvih i ponovno doveo u život. Tako je On ispunjenje onog divnog primera, kojeg nam je Bog dao u slici Praznika prvih snopova. Drugim rečima: prinošenje "snopova od prvog žetvenog otkosa" je draga i pogodna usporedba o uskrsnuću Isusa Hrista. "Prvog dana u nedelji", ili na "dan posle Sabata" kojeg hrišćani od onog vremena drže [\(2\)](#) kao "Dan Gospodnji" svake sedmice, On se povratio iz mrtvih. Tom primeru odgovara i činjenica, da na dan prinošenja prvih snopova nije bilo određeno prinostiti žrtvu za grehe pred Bogom. On je nije zahtevao. Naš tekst nam kaže, da onog dana kada se taj snop prvina bude od sveštenika obrtan [\(3\)](#) pred Gospodom, treba prineti samo žrtvu paljenicu, žrtvu ognjenu i naljev, ali nije trebalo prinostiti žrtvu za grehe, koju je inače Bog od njih zahtevao kod svih ostalih jevrejskih praznika (Vidi 3. Mojsijeva 23:12–13). [\(4\)](#)

Radi čega to nije bilo potrebno prilikom praznika prvog otkosa? Upravo zbog toga, što je taj praznik slika uskrsnuća Isusa Hrista, a On je čisti i sveti Božji Sin, koji je već ranije kao pashalno jagnje dao svoj život za odstranjivanje naših greha i sam je sebe predao kao žrtvu na zaklanje (Vidi Jevrejima 9:26). Greh je bio izmiren kroz Njegovu žrtvu, koja ima večnu i savršenu vrednost i za uvek su gresi bili odstranjeni ispred Božjih očiju. Tada je On "po Duhu i po svetosti" bio probuđen iz mrtvih. Tako više nije bilo mesta a ni potrebe da se prinosti žrtva za grehe.

Kao što je prinošenje prvog zrelog snopa na dan posle pashalne sedmice otvorilo vreme žetvi i bilo njenim početkom, tako je i divno uskrsnuće Gospoda Isusa Hrista postalo početkom i garancijom za Njegove izbavljene. U vezi toga čitamo: "Ali svaki u svom redu: Novina Hrist; a po tom oni koji verovaše Hristu o Njegovu dolasku" (1. Korinćanima 15:23). Kao što se za Hrista kaže da je On "uskrsnuo iz mrtvih", tako će i uskrsnuće vernih biti "uskrsnuće iz mrtvih". Ostali

mrtvaci, to jest oni koji su umrli bez obraćenja, oni će ostati u svojim grobovima, dok će izbavljenici Gospodnji uskrsnuti u preobraženim telesima, a oni koji još budu živeli pri Gospodnjem dolasku, oni će biti preobučeni i proslavljeni. Radi toga kaže Sveto pismo: "A ostali mrtvaci ne oživeše, dokle se ne svrši hiljada godina. Ovo je prvo vaskrsenje. Blažen je i svet onaj koji ima deo u prvom vaskrsenju; nad njima druga smrt nema oblasti, nego će biti sveštenici Bogu i Hristu, i carovaće s Njim hiljadu godina." (Otkrivenje 20:5–6). Mnogi ljudi u hrišćanskim zemljama veruju da će doći do sveopšteg uskrsnuća mrtvih – spasenih i izgubljenih – koje se treba dogoditi na "sudnji dan" to jest, kao poslednji događaj na kraju sveta. Iako je to bolje verovati, nego li biti poput Saduceja, koji su učili da uopšte neće doći do uskrsnuća, to još uvek nije ispravno učenje, i ne odgovara učenju Novog zaveta. Po Božjoj Reči neće istovremeno doći do uskrsnuća spašenih i bezbožnih ljudi. Ni Jevreji nisu imali jasnu sliku o tome. Oni su verovali da će jednom doći do "uskrsnuća mrtvih". Hrist i Njegovi apostoli su jasno govorili o "uskrsnuću iz mrtvih" i to razumeli.

Možda će neki čitatelji čitajući ovo pomisliti poput Isusovih učenika, nakon što su se vratili sa brda preobraženja. Tada su po prvi puta čuli reči iz Gospodnjih usta o toj divnoj pojavi i začuđeno su se upitali: "...šta znači uskrsnuti od mrtvih?" (Marko 9:9–10). I o tome nekoliko reči: Uskrsnuće vernih je po svome karakteru slično uskrsnuću Isusa Hrista i Njemu podložno. Ono se naziva "uskrsnuće pravednih" ili "uskrsnuće života" ili "prvo uskrsnuće". To uskrsnuće desiće se barem hiljadu godina ranije nego li "svih ostalih mrtvaca". "Uskrsnuće nepravednih" se osim toga još naziva i "uskrsnuće za sud". Prvo uskrsnuće će biti sretno i divno, ali drugo uskrsnuće će biti strašno i užasno, jer njemu sledi "druga smrt – ognjeno jezero". Za jedne stoji napisano: "Blažen je i svet onaj koji ima deo u prvom uskrsnuću", a za druge: "I tko se ne nađe napisan u knjizi života, bačen bi u jezero ognjeno" (Otkrivenje 20:4–15; Dela 24,1, 15; Luka 14:14; Jovan 5:28–29).

Apostol Pavle piše vernicima i teši ih, da ne trebaju biti tužni zbog umrlih u Gospodu, kao što tuguju oni koji nemaju nade. On im je rekao da će Gospod ponovno doći, kako bi uskrsnuo verne iz mrtvih, a koji se tada nađu na životu, njih će preobraziti i onda ih sve povesti u nebeski Očev dom (Vidi 1. Solunjanima 4:13–18; 1. Korinćanima 15:51–58). Ovo uskrsnuće onih koji su zaspali u Hristu i preobraženje onih vernika koji još budu živeli na zemlji, koje je Bog u vreme milosti pozvao iz svih naroda na zemlji i spasio ih, to je žetva koja sledi iza prinošenja prvih snopova.

Stvarno, kako je divna nada vernih u pogledu buduće slave i u pogledu cele večnosti!

Kako će proći oni koji se nisu obratili, već su ostali u svojim gresima i zatim umrli? Čitamo da će i oni uskrsnuti iz svojih grobova, ako ih večni sud ne dostigne još za njihova života, kako bi stali pred Sudiju sveta. I videh veliki beli presto, i Onoga što seđaše na njemu..." (Otkrivenje 20:11a). Tamo će im biti suđeno "po njihovim delima" (Otkrivenje 20:12). I "...bačeni beše u jezero ognjeno. I ovo je druga smrt" (Otkrivenje 20:14). Kako je strašan Božji pravedni gnjev i Njegov sud nad gresima i bezbožnošću!

Dragi čitatelju, u kakvom stanju se nalazi tvoja besmrtna i skupocena duša? Kakvo će biti tvoje uskrsnuće? Da li ti pripadaš prvom ili drugom uskrsnuću? Ako si shvatio ko si i šta si pred Bogom, te ako čezneš za spasenjem, onda u veri potraži zaklon kod Isusa Hrista, istinskog pashalnog jagnjeta (Vidi 1. Korinćanima 5:7), tada ćeš se uklopiti u žetvu prvenaca (Vidi Jakovljeva 1:18). Tek tada ćeš moći istinski slaviti i svedočiti za tvog Spasitelja rečima: Isus živi, a s Njim živim i ja!

Ako si to doživeo, da li želiš i ti posvedočiti svojim rečima i životom i imati sigurno i radosno pouzdanje i nadu: "...ne bih li kako dostigao uskrsnuće od mrtvih" (Filipljanima 3:11)? Veoma je divno, da je Isus Hrist ono istinsko pashalno jagnje svih izbavljenih. On je nosio i

izbrisao sve naše grehe, a sada kao "snop prvog otkosa" stoji pred Bogom kao "prvenac onima koji usnuše" (1. Korinćanima 15:20)! Tako je On već radi nas uzišao na nebo i u večnu slavu. U Njemu, uskrsлом i proslavljenom Sinu Čovečjem: "Koji je početak, prvorođeni od mrtvih" (Kološanima 1:18), Bog već sada gleda sve verne prenešene u večnu slavu. Radi toga nam i apostol Pavle radosno dovikuje: "A koje odredi one i dozva; a koje dozva one i opravda; a koje opravda one i proslavi" (Rimljanima 8:30). Uskoro ćemo i stvarno biti kod Hrista, proslavljati Ga u veke vekova. On je rekao: "Oče, hoću, da oni, koje si mi dao, budu sa mnom, gde sam ja, da vide moju slavu, koju si mi dao, jer si me ljubio pre postanka sveta" (Jovan 17:24). I još tri puta On dovikuje Svojima u posljednjem poglavlju Svetog pisma: "evo, dolazim brzo" (Otkrivenje 22:7, 12:20).

*Dođi uskoro Gospode Isuse, željno te čekamo,
naše oči sada ka prestolu milosti podižemo!
Sve Te više prizivamo i na Tebe čekamo,
Tebi se nadamo i Tebe Božji Sine trebamo.
Duh i nevesta podižu oči svoje,
i čekaju da se ispuni obećanje Tvoje!
Da ih sa zemlje uzdigneš Ti,
i Sebi privučeš u sve večnosti.
Duha Svog Ti poznaješ,
nevestu Svoju ti uslišavaš;
Isuse, dođi uskoro jer mi te čekamo,
i jedino Tebi mi se sad nadamo!*

¹ Ili tačnije: "Snop prvog otkosa vaše žetve".

² Vidi Dela 20:7; 1. Korinćanima 16:2; Otkrivenje 1:10.

³ To znači na rukama ili laktovima prevrtati snopove amo–tamo pred Gospodom, kao znak da su prinešeni Gospodu.

[^4](#) Uporedi 4. Mojsijeva 28 i 29; iznimku je činio jedino Sabat kao svedočanstvo svetog, savršenog i večnog Božjeg mirovanja.

PRAZNIK NEDELJA

U nastavku praznika "prvih snopova" o kojem smo u prošlom poglavlju govorili, nadovezuje se "praznik nedelja".

"Sedam nedelja nabroj; kad stane srp raditi po letini, [\(1\)](#) onda počni brojati sedam nedelja. Tada praznuj praznik nedelja Gospodu Bogu svom; šta možeš prinositi dragovoljno kako te bude blagoslovio Gospod Bog tvoj." (5. Mojsijeva 16:9–10).

Ovaj četvrti praznik stoji, kao što nam ove reči jasno dokazuju, u bliskoj vezi sa "praznikom prvih snopova". I zbog toga, što je između dva praznika proteklo sedam sedmica – znači toliko sedmica, koliko je dana u jednoj sedmici – tako se ovaj kasniji naziva: "praznik nedjelja" ili "praznik sedmica". Kao što smo spominjali, prinošenje prvih otkosa od kojih se računalo sedam sedmica, dešavalo se na nedjelju ("na dan nakon Sabata"), i to u nedjelju posle Pashe. Prema tome je "praznik nedelja" padao na dan nakon sedmog sabata, to jest, opet u nedelju. I kasnije je po grčkoj reči "pentekoste" (t.j. pedeset, pošto je to bio pedeseti dan nakon praznika prvih snopova) dobio ime Duhovi ili Pedesetnica. Taj praznik Duhova je stajao u tesnoj povezanosti sa proteklim praznikom "prvih otkosa", i to ne samo u pogledu vremena, već i u pogledu njenog značaja. Dok je jedan označavao početak žetve, dotle je "praznik nedelja" koji je započinjao pedeset dana kasnije označavao praznik žetve. [\(2\)](#) Zbog toga čitamo: "Praznuj praznik sedmica, prvina žetve pšenične, i praznik berbe na svršetku godine" (2. Mojsijeva 34:22). I na dan prvina, kad prinosite nov dar Gospodinu posle svojih nedelja, da imate sabor sveti, ni jednoga posla ropskoga ne radite" (4. Mojsijeva 28:26). A na drugom mestu stoji zapisano: I praznik od žetve prvina od truda tvogega što poseješ u polju svojem; i

praznik berbe na svršetku svake godine, kad sabereš trud svoj s njive" (2. Mojsijeva 23:16). Na dan tog praznika žetve, koji je ujedno bio i danom radosti i zahvalnosti (Vidi 5. Mojsijeva 16:9–12), morali su svi muškarci iz Izraela, kao i na praznik beskvasnih hlebova doći iz svih krajeva Izraela u Jeruzalem. "Tri puta preko godine sve muškinje tvoje da izlazi pred Gospodina Boga" (2. Mojsijeva 23:17). Tako su i na one Duhove, to jest na praznik žetve, koji je sledio nakon uzašašća Gospoda Isusa Hrista, bio izliven Sveti Duh. Bogobojazni ljudi izbliza i iz daleka bili su okupljeni u velikom broju u to vreme u Jeruzalemu (Dela 2:1, 5). U sili Svetoga Duha kojeg je upravo primio, ustao je apostol Petar i počeo propovedati velikom mnoštvu o spasenju kroz Hrista. Bog je podupreo tu propoved sa Svojim velikim blagoslovom, te je uzverovalo oko tri hiljade duša. Bila je to obilna žetva za Boga i za večnost i to baš na izraelski žetveni praznik! Tako nam je sam Bog dao odgovor na pitanje: Što u duhovnom smislu treba značiti "praznik nedelja", ili izraelski žetveni praznik? Ako je prinošenje "prvih otkosa" slika uskrsnuća Isusa Hrista iz mrtvih, iz groba, onda je "praznik nedelja" ili "praznik od žetve prvina" slika stvaranja skupštine (zajednice, Crkve) Hristove. Ona se ujedno naziva "sabor i crkva prvorodenih" (Jevrejima 12:23), ili "prvenci Njegovih stvorenja" (Jakovljeva 1:18), "koji imamo prvine Duha" (Rimljanima 8:23).

Bog će još jednom kasnije održati veliku žetvu, kada će sabirati Hristovu crkvu, to jest sve istinske i nanovo rođene hrišćane. On će sabrati zrelo žito u nebeske ostave (Vidi Matej 13:30). O toj krasnoj žetvi u carstvu Božjem govori i radosni "praznik senica", to jest glavni i završni žetveni praznik. Tako će Bog, koji sada Svojim izbavljenima, svojoj deci, daje "prvine Duha", će još jednom izliti Svetog Duha i to na sve meso (Joil 2:28 i dalje).

Ali da se opet vratimo "prazniku nedelja" ili "prazniku prvih otkosa žitne žetve". Čitamo da je Bog naredio svom narodu Izraelu: Iz stanova svojih donesite dva hleba za žrtvu obrtanu, (3) od dve desetine efe beloga brašna da budu, s kvascem neka budu pečeni; to su prvine

Gospodinu" (3. Mojsijeva 23:17). Kao što žitno zrno odvojeno raste na raznim njivama i dozreva za žetvu, pa se melje i u dva hleba spaja, tako Sveti Duh sada ujedinjuje verne hrišćane u duhovnom smislu i spaja ih u jedno telo: "Jer smo jedan hleb, jedno telo mnogi, jer smo svi dionici jednog hleba" (1. Korinćanima 10:17). Možda će neki čitatelj primetiti i reći: "Ali od Izraelaca su se zahtevala dva hleba". Da, ali dva hleba su činila jednu žrtvu, jedan prinos. Pošto se radi o dva hleba, to nas želi podsetiti, da se Crkva sastoji od Jevreja i neznabožaca (nejevreja) koji se nazivaju i nacijama. U početku se Crkva Gospodnja sastojala uglavnom od samih Jevreja, ali danas su sakupljeni vernici pretežno iz nejevrejskih naroda. Svi istinski vernici, bilo iz jevrejskog ili nejevrejskog naroda, spajaju se u jednu jedninu "Jer jednim Duhom mi se svi krstismo u jedno telo, bili Jevreji, neznabošci, robovi ili slobodni; i svi se jednim Duhom napojismo" (1. Korinćanima 12:13). Ali pošto su hlebovi bili ispečeni sa kvascem, koji u Reči Božjoj predstavlja greh i zlo (Vidi 1. Korinćanima 5:7–8; 3. Mojsijeva 2:11), to je značajan i odgovarajući prikaz ozbiljne činjenice, da i vernici, iako su nanovo rođeni i dionici Svetoga Duha, u njima se još uvek nalazi i grešni stari čovek, tako dugo dok su na zemlji. Prisutnost Svetog Duha u vernicima ne otklanja starog čoveka i ne uništava ga, ali ga i ne oplemenjuje. Ipak, Duh daje snagu našoj duši, kako bi mi naše "telo" – starog čoveka – mogli držati u smrti t.j. potpunoj pokornosti, jer on je na krstu bio osuđen u Hristovoj smrti i s Njim zajedno je bio razapet. Tako moramo biti u neprekidnoj opreznosti i u strahu Gospodnjem. Čim se pojavi stari čovek odmah ga trebamo osuditi i hodati (živeti) u novom životu, te Bogu donositi rod. Da, kvasac je pokvarena grešna priroda, koja je u nama još uvek prisutna, ali kod hrišćana ona više ne sme delovati, pošto je osuđena u plamenu na Golgotskom krstu. Vernik treba držati staru prirodu u pokornosti, kroz silu Svetoga Duha, kao što se i u onim pečenim hlebovima proces kiseljenja obustavio vatrom u krušnoj peći.

Ali pre svega je za nas dragocena činjenica, da se Bog za sve savršeno pobrinuo. Iako mi u sebi nosimo staru narav, ipak možemo

slobodno stati pred Njegovo lice. I to se očituje u našoj slici. Bog je naredio: "A stim hlebom prinesite sedam jaganjaca od godine zdravih, i jedno tele i dva ovna, da budu žrtva paljenica Gospodinu s darovima svojim i naljevima svojim, da budu žrtva ognjena na ugodni miris Gospodinu. Zakoljite i jarca jednoga za greh i dva jagnjeta od godine za žrtvu zahvalnu" (3. Mojsijeva 23:18–19). Sve ove razne žrtve (žrtva paljenica, jestiva žrtva, ognjena žrtva, naljev, žrtva za grehe i pomirna žrtva) ukazuju na Hrista i njegovo predanje. On je umro da proslavi Boga i odstrani greh. Bog sada vidi vernike u Hristu. On je njihovo opravdanje; On vidi Hrista u vernicima, a to ih treba dovesti do njihovog posvećenja. Ne samo da su nam oprošteni naši gresi i u Božjim očima za uvek izbrisani, već su gresi otklonjeni kroz Hristovu žrtvu. On se javi "da svojom žrtvom satre greh" (Jevrejima 9:26). Bog sada gleda svakog vernika kao opravdanog, posvećenog i odvojenog od greha, u sasvim novom stanju i sa novom prirodom: "Ako je dakle tko u Hristu, to je on novo stvorenje, to je staro prošlo, i gle sve je novo postalo... Njega, koji nije poznao greha, učini za nas grehom, da mi postanemo Božja pravda u Njemu" (2. Korinćanima 5:17 i 21).

Hristova je žrtva u svakom pogledu bila dovoljna da zadovolji Božju pravdu i svetost, a i u pogledu naše grešne naravi. Isus Hrist se sada nalazi uzdignut i sedi s desne strane Bogu. Bog sada posmatra nas vernike kroz skupoceno Hristovo delo, koje nas je očistilo od svakog greha. Bog nas ceni prema vrednosti Njegovog Sina Isusa Hrista, koji sada zauzima proslavljeno mesto na nebeskom prestolu i vlada nad silama i vlastima. "Jer je jednim prinosom usavršio za uvek one, koji bivaju posvećeni" (Jevrejima 10:14). U Njemu samome, u Voljenome, On "nas oblagodati" (Efescima 1:6). Kakvog li divnog izbavljenja i oslobođenja! Kako su to skupocene istine za svaku verujuću osobu, koja ih ozbiljno prisvaja u iskrenosti srca. Silom Svetoga Duha i tih istina, verujući napreduju u pravcu cilja. Oni proslavljaju Boga i žive na blagoslov sebi i drugima! Hrist je na krstu zauzeo naš položaj kojeg smo mi imali kao pali Adamovi potomci i grešnici pred Bogom. On je one koji u Njega veruju silom Svoga uskrsnuća potpuno preneo u

stanje koje je On imao kod Boga. Gospod je postupio sa nama poput milostivog Samarjanina u onoj usporedbi (Luka 10:30–35). On je sjahao sa svog magarca, i na njega posadio teško ranjenog čoveka, čije je rane prethodno previo.

Ako neki hrišćanin sve to dobro zna, a ipak ne živi po tome u veri i praktičnom predanju, onda on samo povećava svoju odgovornost, a ujedno pred drugima ozbiljno sramoti Božje ime. Ništa u Božjim očima nije pokvarenije i strašnije, nego vanjski oblik pobožnosti bez sile, i priznanje vere bez odgovarajućih dela i plodova. Radi toga se trebamo dobro čuvati, da ne umnožavamo samo naše spoznaje o otkrivenim istinama, već i da hodimo u njihovoj sili! Trebali bi se što više brinuti da nas naša okolina, kako vernici, tako i svetski ljudi prepoznaju po našem uverenju, držanju i radu, te da shvate da smo mi ljudi u Hristu, koji pripadaju nebu. Naš Gospod i Spasitelj nam kaže: "Tako neka se svetli vaša svetlost pred ljudima, da vide vaša dobra dela i slave vašega Oca na nebesima" (Matej 5:16).

Sveti Duh koji je na Duhove sišao s neba i nastanio se u celoj zajednici Gospodnjoj, kao i u svakom udu tela, ili verniku, On je pečat novog, blagoslovljenog, božanskog i nebeskog spoja u koji smo dovedeni milošću Božjom. On je i "pomazanje" i naša snaga, kako bi ovde u svetu spoznali Božju volju i tvorili ju. Ujedno je On i naša sigurana "kapara (zalog) našeg nebeskog nasledstva" koje ćemo mi uskoro primiti od našeg Gospoda Isusa Hrista. Pošto se to nasledstvo nalazi u slavi, zbog toga se i Duh Sveti naziva i "Duhom slave". "Ako vas grde poradi Hristova imena, blago vama, jer Božja čast i slava i sila i Njegov Duh počiva na vama!" (1. Petrova 4:14). Na šta mislimo kada kažemo da je Sveti Duh "pečat" našeg posinjenja (Vidi Efescima 1:13; 4:30; Rimljanima 8:14–16), da je i naše "pomazanje" (1. Jovanova 2:27) i naš "zalog" (Efescima 1:14)? To je još jednom ponovljeno i sabrano u 2. Korinćanima 1:21–22: "Bog je, koji nas utvrđuje s vama za Hrista, i pomaza nas, koji nas i zapečati i dade zalog Duha u naša srca". Mi Ga ne smemo žalostiti u našem životu, a na našim skupovima ne smemo

Ga nikada prigušivati (Vidi Efescima 4:30; 1. Solunjanima 5:19)!

Neka bi svi izbavljeni dopustili da ih Sveti Duh sve dublje uvodi u spoznaju "tajne" koju nam je Bog naročito otkrio kroz apostola Pavla. Kao vernici smo ujedinjeni s Hristom u Njegovoj smrti i Njegovom uskrsnuću. S Njim smo već preneseni u nebeska prostranstva, a kroz Svetoga Duha smo nerazdvojivo spojeni s nebeskom glavom i tvorimo jednu celinu ili telo, a On nam je glava (Vidi Rimljanima 6:5–6; Efescima 2:5–6). Kada je Bog stvorio Adama, onda je On već u njemu stvorio i Evu. On ju je vidio u njemu, pre nego što je bila stvorena (Vidi 1. Mojsijeva 1:27; 5:2). Tako se i Hrist i Njegova Crkva ponekada naziva i "Hrist": "Jer kao što je telo jedno i ima mnoge udove, a svi udovi jednoga tela, premda su mnogi, jedno su telo: tako i Hrist" (1. Korinćanima 12:12; usporedi i Efescima 4:16 i 5:29–32).

POLOŽAJ HRIŠĆANINA I NJEGOV HVALOSPEV BOGU

*Moj lovorov venac već odavno je načinjen,
i ništa se više dodati ne može;
od kako se Junak za mene borio,
i u šatore mira On me je uveo.
Greh i prokletstvo ne straše me više,
smrt i sile tame moć svoju izgubiše.
U pobedi Svojoj On je tad',
mislio i na mene i voli me rad'!*

*Nisam više sada, ja osoba stara,
Gospod me izbavio od greha i kara.
Bog me je zaklonio svojim štitom,
i ukrasio me nebeskim nakitom!
Isus je moj nakit, pobeda i ukras,
On uteha je moja i sav ures.*

*Sad podižem glavu svoju i kličem Mu ja,
Jedina si Isuse ti moja uteha!*

Fr. W. Krummacher

¹ Kada su žeteoci započeli raditi srpom, prvi snop ili prvi otkos trebao je biti prinešen Bogu.

² Jevreji su kasnije zbog svoje rasejanosti i udaljenosti od svoje domovine prestali misliti na setvu i žetvu prilikom "praznika nedjelja", već su taj praznik slavili kao praznik sećanja primanja zapovesti na Sinaju, ali to nije bilo njegovo biblijsko značenje. Iako je Zakon bio dan u trećem mesecu, kao što su i Duhovi bili u tom mesecu (Vidi 2. Mojsijeva 19:1), ipak nigde ne nalazimo da je Bog naredio da trebamo slaviti sećanje na davanje zakona. Taj dan nije nigde naveden, pa ga prema tome ne trebamo niti slaviti.

³ Ili "Njihani hlebovi", pošto su pred Gospodom bili ljuljani amo–tamo (obrtani) za znak da su Njemu bili prinešeni.

PRAZNIK TRUBA

Nakon "praznika prvih hlebova" ili Duhova, dolazi duže bez i jednog praznika. Tek u sedmom mesecu Jevrejskog religioznog kalendara održavao se peti Gospodnji praznik – "praznik truba". O njemu čitamo: "Još reče Gospodin Mojsiju govoreći: Kaži sinovima Izraelovim, i reci: prvi dan sedmoga meseca neka vam je odmor, spomen trubni, sabor sveti. Ni jednoga posla ropskoga nemojte raditi, nego prinesite žrtvu ognjenu Gospodu" (3. Mojsijeva 23:23–25).

Veoma je upadljiva činjenica, da je "praznik truba" održavan nakon duže vremena bez ikakvog praznika. Tome se treba nadodati, da je ta stanka bila neodređene dužine. Ponekada je bila kraća a ponekada i duža. [\(1\)](#) Bez sumnje, Bog nam je u tom bez prazničkom vremenu od neodređene dužine, koje je nastupilo nakon praznika Duhova pružio sliku našeg sadašnjeg vremena. Izraelski narod je bio stavljen na stranu, a Bog je započeo žetvu među nacijama. Pri tome je dao da se širi Evanđelje milosti po celom svetu, te osnovao Crkvu (skupštinu, zajednicu), koja je nebeska nevesta Njegovog Sina. Kako će dugo trajati to vreme milosti, mi ne možemo znati. Kao što smo videli, to vreme je neodređene dužine. To je veoma važno.

Crkva već duže vreme očekuje povratak svog Gospoda. Već su prvi hrišćani išli u susret Njemu, a danas se ponovno čuje poziv koji dolazi delovanjem Božjeg Duha i glasi: "Zaručnik dolazi!" [\(2\)](#) Verni hrišćani u svim zemljama i narodima radosno i ushićeno očekuju svog Gospoda i Spasitelja. On je navestio: "Da, dolazim brzo". Vernici odgovaraju s pozivom: "Amin. Dođi, Gospodine Isuse!" Naravno, oni ne znaju ni dan ni čas svog uzdignuća sa zemlje. Nije im poznato kada će pri ponovnom dolasku Gospodnjem biti podignuti u nebo, ali oni znaju da

će On doći i sačuvati ih "... od časa iskušenja, koji će doći na sav vasioni svet".

To vreme je veoma blizu, pošto već i među Jevrejima postoji jedna grupa vernog ostatka Izraela, koja živi u živoj nadi. Oni se neće posramiti jer oni očekuju svog Cara i Mesiju. Isus Hrist, jedinorođeni Sin Božji je oboje: On je ženik prave Crkve (svih vernih i preporođenih hrišćana), kao i Jevrejski Car i Mesija. Bog nije odbacio svoj Izraelski narod, iako ga je ostavio po strani nekoliko vekova. On će nakon dužeg vremena za koje Izrael neće slaviti praznike, opet sakupiti svoj narod i pozvati ih kao sa trubom. "On će poslati svoje anđele s velikim glasom trube, i oni će sabrati Njegove izabranike od četiri vetra, od jednoga kraja neba do drugoga" (Matej 24:31). Ovde nalazimo duhovno ispunjenje o kojem govori "praznik truba". On će uhvatiti za ruku Izrael, stari Božji zavetni narod, i nakon teških vremena trpljenja opet će ih dovesti u zemlju otaca i tamo blagosloviti. Tada će Izrael doživeti novi početak. Došlo je do Novog zaveta nakon dugog vremena odbačenosti i sramote.

Želimo navesti samo jedno ili dva obećanja koja su navestili proroci, a koja govore o ponovnom sakupljanju Izraela. "...i Jeruzalem će gaziti neznabošci dok se ne izvrše vremena neznabožaca". [\(3\)](#) "...jer slepoća pade na jedan deo Izraela, dok ne uđu neznabošci [\(4\)](#) u punom broju". Tada će za Izrael započeti novo razdoblje. Anđeo će ih sa trubnim glasom pozivati u njihovu zemlju. To je već nagovestio i prorok Isaija: "podignut će zastavu narodima i prognane Izraelove i rasejane Judine sabrat će s četiri kraja zemaljska" (Isaija 11:12). "U to će vreme Gospod ovijati od obale reke do potoka misirskog, a vi, sinovi Izrailjevi, sabraćete se jedan po jedan. I tada će se zatrubiti u veliku trubu, i koji se behu izgubili u zemlji asirskoj i koji behu zagnani u zemlju misirsku, doći će i klanjaće se Gospodu na svetoj gori u Jerusalimu." (Isaija 27:12–13).

Još u pustinji je Gospod naredio Mojsiju i rekao mu: "Načini sebi dve

trube od srebra, kovane da budu; njima ćeš sazivati zbor i zapovedati da polazi vojska" (4. Mojsijeva 10:2). "Tako i u dan veselja svojega i na praznike svoje i početke meseca svojih trubite u trube prinoseći žrtve svoje paljenice i žrtve svoje zahvalne, i bit će vam spomen pred Bogom vašim. Ja sam Gospodin Bog vaš" (4. Mojsijeva 10:10).

Trubni zvuk znači govori o radosti koju ima Bog pri sakupljanju Svoga naroda i koju će On iznova pokloniti Svome narodu. Ujedno nas srebrne trube, u koje je trebalo duvati, podsećaju i na sakupljanje Izraelskog naroda natrag k Bogu "...po otkupu, koji je u Hristu Isusu". Prilikom prebrojavanja ili regrutovanja Izraelskog ljudstva, svaki pojedinac je bio otkupljiv srebrom (Vidi 2. Mojsijeva 30:11–16; 38:25). Ali kao što se mi ne otkupljujemo srebrom ili zlatom, tako će se i Izrael jednom iskupiti samo Hristovom krvlju. "Znajući da niste otkupljeni raspadljivim srebrom ili zlatom iz svojega grešnog življenja, koje vam je predano od otaca, nego skupocenom krvlju Hrista kao nedužna i neokaljana jagnjeta" (1. Petrova 1:18–19). Sam Gospod je rekao: "Jer je ovo krv moja novoga Zaveta koja će se prolići za mnoge radi oprostjenja greha" (Matej 26:28). [\(5\)](#)

I Izraelski narod će nakon teških Božjih osuda doći do pokajanja i obraćenja i potražiti svoje utočište u toj krvi, i tako će i oni biti ponovno dovedeni Bogu. Sakupljanje sada rasutog i dugo odvojenog Izraelskog naroda koji nije imao svog stalnog boravišta, započeti će kroz "trubnu jeku", kroz brzi, radosni i milostivi poziv i putem Gospodnjeg delovanja. On će započeti kao što smo već videli, sasvim novo razdoblje u istoriji Svog naroda, koji je dugo boravio u tami. [\(6\)](#) Ovde ne govorimo o uzdignuću Crkve, o čemu smo već ranije govorili. I tamo smo slušali o trubi, ali tamo se radilo o Božjoj trubi a ne o anđeoskoj (Vidi 1. Solunjanima 4:16). To sakupljanje Crkve ili zajednice Hristove obavlja se u nebeskom Kanaanu i nema veze sa sakupljanjem Izraelskog naroda ovde na zemlji. Ono će već biti obavljeno, pre nego li se sav Izrael okupi. Znači, prvo će biti sabrani verni Hrišćani u nebo, kroz jeku "Božje trube" ka nebeskom "Ženiku", a tada će doći do sakupljanja

Izraelskog naroda anđeoskim trubnim glasom u Kanaansku zemlju k njihovom Caru na zemlji (Vidi Matej 24:31; 25:34). U Hristu se nalazi oboje, On je Ženik Crkve i Izraelski Car.

*Neka se slavi ime Gospodnje,
jer On nam daje Reč Svoju.
Opet će Avramovo potomstvo,
pred Njim živeti.
Njegova Reč je živa istina,
i ona se još uvek ispunjava.
Iako je Njegov narod sakriven u grobu,
On će ga svakako uskrsnuti,
kao i Sina Svog, On će ga podignuti!*

*Možda još u smrznutoj zemlji,
leži seme pod snegom,
ali uskoro će proleće doći,
i seme će iz zemlje iznići.
Cveće će procvetati,
i zemlja se ulepšati.
Potoci će nabujati, a grobovi otvoriti,
lutajuće ovce u stado će se sabrati.*

*Tada ćeš pozvati rod Jakovljevi,
i utešiti narod Izraelov!
Oni će liti suze pokore i sreće,
i žalosti tada više biti neće!
Oni će tada upoznati čoveka boli,
kojeg su odbacili, a koji njih voli.
Potražiti će tada poput cara Davida,
Gospoda Isusa, da On njima vlada!*

*Dođi Gospode Isuse, nevesta te zove,
i Duh joj pomaže da Te prizove.*

*Povedi Svojoj kući hram koji si sagradio,
iz kamenja živog Ti si ga načinio.
Nastupit će tada vreme blagoslova,
na Sionu će se tada orit pesma nova.
Zasjat će se On u slavi Svojoj,
Gospod Isus će doći u slavi velikoj!*

¹ 14. dan prvog meseca (Abiba) bio je dan na koji se klalo pashalno jagnje, to jest, kao što smo videli, to je bila početna tačka za proračun nastupajućih praznika, pa i praznika Duhova. Od njega je započelo brojanje dana. Ako bi na primer dan Pashe (to je 14. dan prvog meseca) pao u petak, onda je već idući dan bio Sabat, a doidući dan je već bio dan na koji su se prinosili prvi otkosi. Pedeset dana kasnije je sledio praznik nedjelja (ili Duhovi). Oni su u tom slučaju bili ranije. Ali pošto je praznik trubna bio nezavisan od praznika Pashe, i padao uvek na prvi dan sedmog meseca, zbog toga je razmak između ta dva praznika bio veći, nego da je na pr. Praznik prvih otkosa bio tek 22. dana meseca Abiba. To se dešavalo, ako bi praznik Pashe (14. dan meseca Abiba) slučajno pao na subotu. Tada bi nadolazeći Sabat bio na 21. dan meseca Abiba, a tek dan kasnije, znači 22. Abiba je mogao biti prinesen prinos Prvih snopova. Tada bi Duhovi (Praznik nedjelja) bio toliko kasnije, pa je razmak do Praznika trubna bio utoliko kraći.

² Matej 25:6; Pod deset devica se podrazumeva celokupno hrišćanstvo. Mnogi ljudi se samo nazivaju hrišćanima, ali nisu doživeli obraćenje i novo rođenje, pa prema tome nisu primili ni Svetoga Duha. Njihove lampe nemaju ulja i zbog toga se gase. Preporođene osobe se ubrajaju u mudre device, jer one imaju ulja u svojim lampama (usporedi i Matet 9:15 i 22:1–14). Jevreji su trebali biti zemljaskom nevestom za Gospoda, ali nisu bili u onakvom stanju koje bi odgovaralo njihovom položaju (Pesma nad pesmama 5:2–8).

³ "...dok se ne izvrše vremena neznabožaca" (Luka 21:24). Ta vremena započinju odlaskom Božjeg naroda u Vavilonsko ropstvo. Kroz njih je Bog sprovodio svoju vladavinu u svetu. Tada započinje razdoblje četiri svetska carstva: 1. Asirsko–Vavilonsko, 2. Medo–Perzijsko, 3. Makedonsko, 4. Rimsko. Nabuhodonozor iz Vavilona je bio "glava ...od čistog zlata". U knjizi proroka Danila nam se prikazuju ta carstva kao prvo u obliku velikog lika (2:31–34), a zatim u pogledu četiri divlje zveri (Danilo 7:1–28). Kada se opet uspostavi četvrto svetsko carstvo, to jest Rimsko, o kojem čitamo u Otkrivenju 13:1–10 i 17:8 i dalje, onda će Hrist (Mesija i Car Izraelov)

ponovno doći i onda u sili uspostaviti Svoje carstvo: Danilo 2:34–35 i 7:19–27. Tada su prošla "vremena neznabožaca" i tada će nastupiti: "...carstvo sveta našeg Gospoda i njegova Hrista, i carevat će u veke vekova" (Otkrivenje 11:15; 12:10; 19:6 do 20:6).

⁴ To znači da je Bog unapred odredio broj spašenih iz neznabožaca. Kao što smo već ranije videli, oni tvore Hristovu Crkvu i oni će biti uzneseni na nebo, kad za to nastupi određeni čas. Ovde je interesantna reč (Rimljanima 11:25) "dok", "... dok ne uđu neznabošci u punom broju". Ta ista reč "dok" koja je tako važna za Izraelsku nadu, spominje se još dva puta: jednom u gore navedenom tekstu u Luci 21:24: "Jeruzalem će biti gažen od neznabožaca (nejevreja), dok ne prođu vremena neznabožaca", a osim toga i u Mateju 23:39: "Odsada me nećete više videti, dok ne uskliknete: Blagoslovljen, koji dolazi u Gospodnje ime!" Usporedi u vezi toga i Luka 19:37–38 (primer) i Osija 3:4–5; Zaharija 9:9 i dalje; 14:4, 16; Isaija 9:6–7; 52:7; 62:10 i dalje; 65:17; Psalam 24:7 i dalje; 118:26 između ostalih navoda.

⁵ Gospod nije sa Crkvom ili nevestom Jagnjetovom, već sa Izraelom, zemaljskom nevestom uspostavio "Novi savez" (Vidi Jeremija 31:31 i dalje). Crkva ima udela u tome, od kako je kroz Hristovu krv stvoren temelj Novog saveza. Ona ima učešća u svim blagoslovima Novog saveza (Vidi Efescima 1:3).

⁶ Na tu budućnost Izraela upućuje nas i činjenica, da u Izraelu, kada novo svetlo počne obasjavati tamne noći, trebalo je trubiti u trube (Vidi 4. Mojsijeva 10:10; Psalam 81:3). Da, i nad Izraelom će iznova zasvetliti i uzdići se svetlo Gospodnje. Slikovito rečeno: "I svetlost će mesečna biti kao svjetlost sunčana..." (Isaija 30:26), sam će Gospod biti Izraelovo sunce i mesec (Vidi Isaija 60:19–20; Malahija 4:2).

DAN OČIŠĆENJA

U to vreme će Bog sakupiti Svoj narod uz snažni trubni glas. On će ih, kad se opet nađu u zemlji otaca taknuti u njihovu dušu, te će oni u dubokoj "pokori" i uz mnogo kukanja shvatiti da im je potrebno pomirenje (Zaharija 12:10). Radi toga u slikovitom redosledu praznika nakon "praznika truba", odmah iza njega sledi veliki dan očišćenja (ili pomirenja).

Dan pomirenja ili Jom Kippur je za Izrael bio najsvečaniji i najvažniji praznik u godini. U 3. Mojsijevoj 23, i još opširnije u 3. Mojsijevoj 16, nalazimo opis žrtava i ostalih obaveza koje su za taj dan bile određene za Izraelce. Stoji zapisano: "Još reče Gospodin Mojsiju govoreći: A deseti je dan toga meseca sedmoga dan očišćenja; sabor sveti neka vam je, i mučite duše svoje, i prinesite Gospodinu žrtvu ognjenu. U taj dan nemojte raditi ni jednoga posla, jer je dan očišćenja, da se očistite pred Gospodinom Bogom svojim. A svaka duša koja se ne bi mučila u taj dan, da se istrebi iz naroda svojega. I svaku dušu koja bi radila kakav posao u taj dan, ja ću zatrti dušu onu u narodu njezinu. Ni jednoga posla nemojte raditi; to da je večna uredba od kolena do kolena u svim vašim stanovima. Subota počivanja neka vam bude, i mučite duše svoje; devetoga dana istoga meseca kad bude večer, od večera do večera praznujte počinak svoj" (3. Mojsijeva 23:26–32).

Znači Bog je od Svoga naroda zahtevao tri stvari i to: Očišćenje (pomirenje), mučenje duše (tugu duše) i mirovanje.

Očišćenje ili pomirenje je veoma ozbiljna reč! Bog je svet, a čovek je grešan. On se treba pomiriti sa Bogom, a njegov greh treba biti opravdan i izbrisan. Ako se ne očisti, čeka ga Božji pravedni sud. Bog

niti jednom narodu u stara vremena to nije tako jasno obrazložio, kao što je to objasnio Izraelskom narodu. On im je u Svojoj Reči dao svete odredbe i praznike.

A sada poslušajmo što je Bog odredio Izraelcima da trebaju činiti u pogledu žrtava u 3. Mojsijevoj 16. To je prasluka savršenog izbavljenja i pomirenja koje se postiže jedino u Hristovoj žrtvi. Ako ti dragi čitatelju još nisi doživeo veliku radost oproštenja greha, neka ti Bog pokloni milost, kako bi pri razmatranju ovih primera i gledajući njihovo ispunjenje u žrtvi na Golgoti, našao mir s Bogom!

Prvosveštenik je na taj veliki praznik, pre nego je započeo izmirivati grehe naroda putem potrebnih žrtava, najpre morao prineti žrtvu pomirnicu za sebe i svoje ukućane. Osim toga morao se sasvim okupati u vodi i obući u bele lanene haljine. Kroz tu kupku i odeću od belog lanenog platna, kao i žrtvom mladog junca, kao žrtve za greh i jednog ovna kao žrtve paljenice za sebe i svoj dom, tek tada je prvosveštenik postao slikom Isusa Hrista, našeg svetog pomiritelja i Prvosveštenika. Gospod Isus, naš veliki Posrednik i Izbavitelj bio je sam po sebi bez mane, čist i svet, ali Izraelski prvosveštenik to nije bio. Da bi barem izvana ličio po svojoj osobi Gospodu Isusu "...koji Duhom Svetim sebe prinese bez krivice Bogu" (Jevrejima 9:14), trebao se prvo okupati i obući u čisto belo laneno ruho i za svoje vlastite grehe prineti žrtvu, pre nego je mogao i pomisliti da se zauzme za svoj narod.

U 3. Mojsijevoj 16:5 čitamo: "A od zbora sinova Izraelovih neka uzme dva jarca za žrtvu radi greha, i jednoga ovna za žrtvu paljenicu". Ovde se prekida tok zbivanja i ne naređuje se šta treba učiniti sa tim žrtvama, a prvosvešteniku se u 6. stihu naređuje, da on prvo treba prineti junca na žrtvu za greh, kako bi očistio sebe i svoj dom. Nadalje stoji zapisano: "Po tom neka uzme dva jarca, i neka ih metne pred Gospoda na vrata Šatora od sastanka. I neka Aron baci ždrijeb za ta dva jarca, jedan ždrijeb Gospodinu a drugi ždrijeb Azazelu. (1) I neka Aron prinese na žrtvu jarca na kojega padne ždrijeb Gospodinov, neka

ga prinese na žrtvu za greh" (7–9).

Krv te žrtve za grehe naroda bila je isto kao i krv žrtve za prvosveštenika stavljena u zlatnu posudu, koju je on pod okriljem kada nosio iza zavese u Svetinju nad Svetinjama. Tamo je stajao zlatni Zavetni kovčeg pred Božjim licem. Nad Zavetnim kovčegom lebdeo je svetleći oblak kao vidljivi znak Božjeg prebivališta i Njegove prisutnosti. Kovčeg je bio pošćropljen krvlju, a takođe se krv sedam puta škropila i ispred kovčega.

Ovde u podnožju prestolja Božje milosti koji je bio pošćropljen krvlju, susreo se sveti Bog s grešnim narodom, za kojega se prvosveštenik zauzeo i prilazio. Narod je svojim grehom uvredio Boga, Njegovu pravdu i svetost, ali u krvi žrtve pomirnice priznaje se potreba pravednog pomirenja za grehe. Bog je bio obešćaććen grehom i Njegov autoritet je bio veoma uvređen. Njegov zakon i Njegova volja su bili prestupljeni, a njegova slava pogažena nogama. Da li je Bog mogao ćutati u Svojoj svetosti i pravdi gledajući grehe naroda? Bog ne bi bio Bog, kada On ne bi kažnjavao grehe i pravedno ih osuđivao. Ali u smrti i ćistoj krvi žrtvene životinje koja je ukazivala na Izbavitelja koji je trebao doći, nalazilo se pravedno pomirenje za sve grehe. A u krvi koja je jednom godišnje na veliki "dan pomirenja" bila unešena u Svetinju nad Svetinjama, to jest u Božju prisutnost, sveštenik je po Božjem milostivom naređenju postavio novu osnovu za nastupajuću godinu. Na temelju toga je Bog milostivo i saosećajno gledao na svoj grešni narod i oprostio mu grehe i snosio ga, a da nije bila ošćeććena Njegova svetost ili pravednost.

Nakon što je prvosveštenik uneo krv jednog jarca pred Gospoda u Svetinju nad Svetinjama, pred Božje lice, izašao je napolje u predvorje i prišćao drugom jarcu "Azazelu", polegao svoje obe ruke na njegovu glavu i ispovedio nad njim "sva bezakonja sinova Izraelovih i sve prestupe njihove u svim gresima njihovim." (3. Mojsijeva 16:20–21).

Kako je divan i savršen bio ovaj primer, koji nas podseća na veliko delo pomirenja na Golgoti! Tri puta čitamo ovde izraz "svi", "sva bezakonja" "sve prestupe", "svim gresima". Tada je taj ovan bio protjeran od jednog za to pripravnog čoveka, koji ga je oterao u pustinju, u neplodni kraj. Ta životinja je otklonila od naroda njihove grehe, kao što to i njegovo ime Azazel to potvrđuje. On je bio predan večnom zaboravu i oteran u pustinju. To je rekao i Psalmista: "Koliko je istok daleko od zapada, toliko udaljuje od nas bezakonja naša" (Psalam 103:12).

Tako je taj znameniti i punovažan "dan pomirenja" u Izraelu – iako samo kao senka i primer – ukazivao na to, da je bilo udovoljeno, kako Božjim potraživanjima u pogledu Njegove pravednosti i svetosti, tako i potrebama grešnika je bilo odgovoreno, a njihov greh je bio izmiren. [\(2\)](#)

Ali da se okrenemo učenju Novog zaveta, naročito u poslanici Jevrejima, koja je kao što već i sam naslov kaže, bila upućena hrišćanima Izraelskog porekla. Ona opisuje veličinu žrtve Isusa Hrista, Sina Božjega i otkriva nam puninu njihovog i našeg izbavljenja kroz Njega. Žrtve i odredbe na veliki "dan pomirenja" veoma jasno ukazuju na Njega.

Poslanica Jevrejima najpre započinje s rečima: "Bog, koji je negda mnogo puta i različnim načinom govorio ocima po prorocima, progovori nama u ove poslednje dane po Sinu" (Jevrejima 1:1), to jest, u osobi Sina. Nakon što je ukazano na uzvišenost Sina Božjega nad prorocima, anđelima, stvorenjima i Njegovim "drugovima" (pogl. 1.), kao i nad Mojsijem, Isusom Navinom i Aronom (pogl. 3–6), čitamo da je Hrist postao Prvosveštenikom po redu Melhizedekovu, koji je bio ujedno i car i sveštenik. Bio je bez prethodnika i bez naslednika. Nadalje čitamo, da je Hrist kao Prvosveštenik "...svet, nevin, neokaljan, odvojen od grešnika i uzvišen nad nebesa". Kao što smo videli, prvosveštenik u Starom zavetu morao okupati i obući u belo laneno ruho, radi toga što nije bio čist, i tek nakon očišćenja je postao odgovarajućom slikom za Hrista (Jevrejima 7:26). A u nastavku ovog

teksta nam se objavljuje, da Hrist i u buduće neće kao prvosveštenici u Starom zavetu prinostiti žrtve: "Koji ne treba svaki dan, kao prvosveštenici, najpre za svoje grehe prinostiti žrtve, zatim za narodne; jer je ovo učinio jednom, kada je sam sebe prinio" (Jevrejima 1:27).

Nakon što nam je u prvih osam poglavlja poslanice Jevrejima bilo ukazano na veličinu i slavu osobe našeg Prvosveštenika, koji je Sin Božji, u poglavljima 9 i 10 se prikazuje veličina Njegova dela, to jest žrtve. "...postavio je Sina do veka savršena... koji sede s desne strane prestola Veličanstva na nebesima..." (Jevrejima 7:28; 8:1).

Nadalje čitamo: "Ali Hrist se je pojavio kao Prvosveštenik budućih dobara i ušao u veći i savršeniji šator, koji nije rukom načinjen, to jest nije od ovoga sveta; niti je s krvlju jaraca ni junaca, nego je sa Svojom krvlju ušao jednom za uvek u Svetinju nad Svetinjama i stekao večni otkup" (Jevrejima 9:11–12). I nastavlja se: "Koliko će više krv Hrista, koji je Duhom Svetim samoga sebe prinio neokaljana Bogu, očistiti našu savest od mrtvih dela, da služimo živome Bogu! (3) I zato je novome Zavetu posrednik, da po smrti, koju podnese za otkup od prestupaka u prvome Zavetu, prime pozvani obećanje večne baštine" (Jevrejima 9:14–15).

Sve što je povezano sa velikom i savršenom žrtvom našeg Gospoda i Spasitelja, to je večno. On nam je pribavio večno izbavljenje o kojem smo već slušati. On nam je to pribavio Svojom smrću. On je "Duhom Svetim samoga Sebe prinio neokaljana Bogu..." Time nam je On pribavio: "...obećanje večne baštine". Već smo ranije pročitali da On: "postade svima, koji Ga slušaju, uzrok večnog spasenja" (Jevrejima 5:9).

Poglavlja 9 i 10 iz iste poslanice, naročito govore o značenju slika i zbivanja na veliki "dan pomirenja", ali nam nadalje govore i o velikom delu i večnom značenju punovažeće Hristove žrtve. Tako između ostaloga stoji zapisano: "Jer Hrist ne uđe u rukotvorenu Svetinju, koja

je prilika prave, , nego u samo nebo, da se pokaže pred licem Božjim za nas" (Jevrejima 9:24).

U 10. poglavlju čitamo da je Bog na to divno odgovorio i dao nam predivno i jasno svedočanstvo o savršenosti žrtve Njegova Sina. Božji Sin je, nakon što je ušao u Svetinju nad Svetinjama sa Svojom vlastitom krvlju gore na nebesima – nasuprot prvosveštenicima, koji su ulazili s tuđom krvlju, sa krvlju životinja, koja nije bila u stanju otkloniti grehe onih koji su ulazili u Svetinju na zemlji – a On je jednom ušao gore i "seo" sa desne strane Bogu za znak, da je delo pomirenja jednom za uvek ispunjeno i dovršeno. Dok je prvosveštenik u Starom zavetu morao stalno "stajati" u Svetinji, pošto on nije nikada mogao dovršiti svoje delo, dotle za Gospoda Isusa stoji zapisano: "Jer jednim prinosom završio je u vek one koji bivaju posvećeni" (stih 14). Zemaljski prvosveštenik je svake godine morao obnavljati i opetovati prinošenje žrtava (Vidi stihove od 3 do 13).

Ovde po drugi puta čitamo "u vek". On "sedi svagda" s desne strane Bogu i "u vek" su verujući posvećeni verom u Njega. [\(4\)](#) Učinjeni smo savršenima pred Bogom. Ovim rečima "u vek" i "sedi svagda" pridružuje se kao daljnja suprotnost toj slici na veliki "dan pomirenja" skupoceni izraz: "neću više". Tamo čitamo: "I greha njihovih i bezakonja njihovih neću više spominjati" (stih 17).

U Starom zavetu je jedan jarac "Azazel" (odvrćanje, otklonjenje), odneo grehe naroda na svojoj glavi napolje u pustinju, nakon što je krv prvog jarca bila unesena u Svetinju nad Svetinjama. To je bilo lepo svedočanstvo: ali ono se ne može uporediti sa svedočanstvom Svetoga Duha, koji je sišao na ovu zemlju, nakon što je Isus Hrist ušao gore sa svojom svetom krvlju u istinsku Svetinju i bio pozdravljen od Boga kao Prvosveštenik (Jevrejima 5:10). On sada stanuje u srcima vernika i daje im osim toga i pismeno svedočanstvo, da Bog od sada više nikada neće spominjati njihove grehe i prestupe.

Na temelju ovog čudnovatog i savršenog večnog Božjeg dela spasenja, slušamo novi izraz koji se više puta ponavlja u poslanici Jevrejima: "Da pristupamo!" Nadalje čitamo: "Imajući dakle slobodu, braćo, ulaziti u svetinju krvlju Isusovom, putem novim i živim, koji nam je obnovio zavesom, to jest, telom svojim. I Sveštenika velikoga nad domom Božjim: Da pristupamo s istinitim srcem u punoj veri, očišćeni u srcima od zle savesti, i umiveni po telu vodom čistom" (Jevrejima 10:19–22).

Iako se veliki "dan pomirenja" mnogo puta slavio u Izraelu, ipak je ostala teška i značajna zavesa ispred Svetinje nad Svetinjama, gde je svetleći oblak ukazivao na stan i prisutnost Božju. Taj uvaženi zastor sa heruvinima koji su bili uvezani u njega, je poput heruvina koji je nekoć sa plamenim mačem zatvorio palom čoveku prilaz k Bogu. I pokraj svih žrtava i prolivene krvi, koja je iz zlatne posude bila škropljena ispred kovčega Zaveta, ipak je to značilo: "Nazad!" Bog i čovek su još uvek rastavljeni zbog greha. Bog je unutra, a čovek je napolju". Zavesa je ostala na tom mestu.

Krv žrtvenih životinja, koja je jednom godišnje, na veliki "dan pomirenja", bila unešena od prvosveštenika u Svetinju nad Svetinjama, nije bila u stanju savršeno očistiti savest onoga koji ju je prinosio. Ona ga je mogla samo za kratko vreme dovesti u svetu Božju prisutnost, ali zatim je morao opet izići napolje. Bog sa Svoje strane nije mogao izići na temelju krvi od bikova i ovnova, kako bi blagoslovio Svoj narod. Bog je bio unutra, a narod je ostao vani. Zavesa ih je još uvek odvajala.

Ali neka je večna slava Bogu! Stanje se ipak promenilo, kada je Isus Hrist prinio čistu žrtvu kroz večnog Duha Bogu, kada je naš poštovani Gospod i Spasitelj, koji je, kada se ispunilo vreme otkrio i došao da odstrani grehe Svojom žrtvom (Jevrejima 9:26). On je prolio Svoju krv na krstu Golgote, a Svoju glavu je nagnuo kada je umirao i izustio je: "Svrši se" ili "Ispuni se" (Jovan 19:30). Tog trenutka razderao se zastor koji je razdvajao nebo i zemlju, da on se rascepao "od gore prema

dole" (Matej 27:51; Marko 15:38). On se razderao zbog skupocene krvi Isusa Hrista, koja je tekla jednom za uvek radi naših greha. U njenoj vrednosti je Hrist ušao u Svetinju nad Svetinjama na nebesima i došao pred lice Božje. Potrgana je zavesa zajedno sa slikama Heruvina, koja je zatvarala put grešniku koji se želeo približiti Bogu. Sada nam sam Bog dovikuje, svima nama koji smo tražili zaklon pod tom krvlju: "Da pristupamo dakle slobodno k prestolju blagodati, da primimo milost i nađemo blagodat za vreme kad nam zatreba pomoć" (Jevrejima 4:16).

Da, vernik se sme slobodno pojaviti i prići Božjem svetlu, svetosti i sretnoj blizini, bez da se plaši opomena. Tamo on sme ostati stajati. Posredstvom Isusove krvi vernik je očišćen i pomiren s Bogom; a kroz "Prvosveštenika" (stih 21), ili Prvosveštenika, koji je umro za njega, vernik će se smiriti i biti sačuvan u različitim životnim prilikama. Tako će njegov odnos prema Bogu, u koji je stupio posredstvom Isusove krvi biti sačuvan i pokraj svih napada neprijatelja. Biti će sačuvan posredstvom prvosvešteničke službe Isusa Hrista, kako više nikada ne bi bio izgubljen.

Poznato nam je da je prvosveštenik u Starom zavetu, kada se pojavio u svojim svečanim haljinama, na prsima nosio ploču. Ta ploča je bila čvrsto privezana, a na ploči se nalazilo dvanaest dragih kamenja. Na njima su bila napisana imena dvanaest plemena naroda Božjega. Isto tako na dva kamena oniksa, koji su držali oplećak Efoda. Tako nosi sam istinski i večni Prvosveštenik Isus Hrist, u svom srcu, to jest u središtu Svoje večne i verne ljubavi, te u božanskoj savršenoj večnoj naklonosti, i na svojim svemoćnim ramenima, ne samo imena Svojih izbavljenika, koje je On tako skupo platio Svojom vlastitom krvlju, već On nosi i njih same.

U jednoj pesmi [\(6\)](#) se kaže:

*Tvoje delo spasenja na zemlji,
Ti si Isuse savršeno ispunio,*

*Ono što je trebalo ispuniti,
Niko ne bi mogao bolje izvršiti!
Ti si za nas život dao,
Krvlju Tvojom si nas otkupio.
Slavno Ti si uskrsnuo,
I slobodu nam pribavio!*

*Na prsima Svojim nosiš sada,
Sva imena Svojih pripadnika;
Svi koji su k Tebi došli,
Ljubav i brigu su Tvoju našli.
Koji u Te veruju Ti ih zastupaš,
I iz ruke Svoje Ti ih ne ispuštaš!
Jer kod Oca spremio si im Ti,
Stanove koje će večno naslediti!*

To je blagoslovljeni položaj vernih, i to već sada, iako se još nalaze na ovom svetu i u pustinji, oni se ipak već nalaze u Božjoj prisutnosti i prisnom zajedništvu s Njim. O kako je žalosno, da to još uvek mnogi vernici nisu doživeli! Mnogi još uvek sumnjaju i plaše se, i umesto da uđu u Svetinju nad Svetinjama, oni još uvek stoje u predvorju! Kakvog li bola i gubitka za Božje srce, ali kakvog li gubitka i za njihovo vlastito srce i život!

Svi oni koji su istinski i iskreno potražili svoje utočište kod Isusa Hrista, u Božjim očima oni stoje pod večnom zaštitom krvi Njegovog Sina i Njegove verne službe, kao Prvosveštenika, punog samilosti, koji sedi s Njegove desne strane. Oni su potpuno izbavljeni i za uvek su privučeni k Njemu. "Da pristupamo s istinitim srcem u punoj veri, očišćeni u srcima od zle savesti, i umiveni po telu vodom čistom" (Jevrejima 10:22). To znači, oni poseduju kroz Reč Božju i Njegovog Duha novi božanski život.

I taj skupoceni deo vernici trebaju poznavati i u njemu uživati, jer to

Bog želi. On ih poziva da slobodno dođu u Njegovu prisutnost u svetlu, pred Njegovo lice i na Njegovo srce i to "s istinitim srcem", to jest bez poroka, bez sumnje i predomišljanja i "u punoj veri".

Sada je sve za vernike istinito". Oni ne stoje više u sumnji, seni ili nesigurnosti. Takođe ne stoje više ni u zemaljskoj Svetinji, već su tamo gde je i njihov Prvosveštenik, to jest kod "pravog šatora". "Jer Hrist ne uđe u rukotvorenu Svetinju, koja je prilika prve, nego u samo nebo..." (Jevrejima 8:2; 9:24). On se pokazao pred Božjim licem za nas, iako se mi još uvek nalazimo s našim nogama u vrućem pesku pustinje. [\(7\)](#) Trebamo Mu pristupati "S istinitim srcima" (Jevrejima 10:22). Radi toga trebamo biti "pravi bogomoljci", koji se mole Bogu u Duhu i istini (Vidi Jovan 4:23). Dosledno tome čitamo na kraju poslanice Jevrejima: "Kroz Njega dakle (Isusa Hrista) da svagda prinosimo Bogu žrtvu hvale, to jest, plod usana koje priznaju ime Njegovo" (Jevrejima 13:15).

Uistinu je to divna i blagoslovljena Božja namera sa svojim izbavljenicima već u ovo vreme i u ovoj pustinji. Kako li će tek biti u blagoslovljenoj večnosti, kada budemo slavili praznike i donosili Mu slavu i hvalu, kao što smo već rekli na početku našeg razmatranja!

Kako je žalosno da samo mali broj hrišćana shvata u kakvom su divnom stanju, i zbog toga to još jednom naročito naglašavamo. Mali broj je onih koji su shvatili svoj blagoslovljeni položaj, i koji su ga zauzeli u Božjem hramu, na slavu Njegove milosti! Da, velika je to bol i gubitak za Boga i Njegovu slavu, a velik je to gubitak blagoslova i sile za svakog onoga ko to nije shvatio.

[^1](#) T.j. za jarca "otklonjenja".

[^2](#) Veoma je dirljivo kada se na Jom Kippur (Dan pomirenja) sakupe pobožni i ozbiljni (pravoverni, ortodoksni) Jevreji koji taj dan zbog posta nazivaju i "dugim danom". Oni kukaju i jadikuju i ne mogu se smiriti, jer im nedostaje pomirenje i izbavljenje. Poneki

Jevreji se koriste žrtvom koju odobravaju neki Rabini (ali ne svi i ne pravoverni). Oni za muške članove obitelji u domu kolju po jednog petla, a za ženske članove žrtvuju po jednu kvočku. Ali i oni koji prinose na žrtve petlove koji nisu dozvoljeni po Reči Božjoj i prolivaju krv radi svojih greha, naravno ni oni ne mogu naći mira. Oni obično viču na kraju dana: "O, da se barem ni rodili nismo!" – "Mesija se zaklonio ispred nas, naša pravda; mi smo potreseni, ali nema nikoga tko bi nas opravdao".

^{^3} U stvari "da živome Bogu prinosimo bogoslužjenje".

^{^4} Vidi Dela 26:18; Kološanima 1:12–14.

^{^5} Po J. J. Rambach–u, jednom učeniku Augusta Hermanna Francke iz Halle, koji je umro 1735. kao profesor u Giessen–u.

^{^6} U Šatoru od sastanka, na kojeg se uvek iznova poziva poslanica Jevrejima, nije postojao neki veštački pod, Sveštenik je stajao s nogama u pesku. Tako i vernici našeg vremena, iako se još nalaze u poteškoćama ovoga sveta i pustinje, ali po svom položaju oni se već nalaze gore pred Božjim licem (Vidi Efescima 2:5–6). Ta istina o našem nebeskom stanju ne razrađuje se do kraja u Poslanici Jevrejima. U poslanici Jevrejima se ne spominje još jedna istina, a to je, da su obraćeni vernici, sve dok Izrael živi u neveri i stoji napolju, da su oni, vernici iz raznih nacija, koji su kroz Svetoga Duha spojeni s Hristom u jedno Telo. I tada će Hrist poput prvosveštenika u Starom zavetu na veliki "dan pomirenja" vratiti se iz Svetinju nad Svetinjama u koju je ušao, tada ćemo i mi doći s Njim. I tada će Izrael nakon što je uzverovao biti blagoslovljen od Prvosveštenika koji je još sada sakriven, ali koji će se s vernicima spustiti na zemlju.

OPROSNNA GODINA

Sada dolazimo do novog praznika koji stoji u povezanosti sa velikim "danom pomirenja" (očišćenja).

Veoma je lepa i važna okolnost, koju često ne opažaju ni verni čitatelji Svetog pisma, da se u uskoj povezanosti sa velikim "danom pomirenja" u Izraelu slavila i divna Oproсна godina ili godina jeke. Ona se ponavljala svake pedesete godine. O njoj čitamo: "I nabroj sedam sedmina (1) godina, sedam puta po sedam godina, tako da ti sedam sedmina godina bude četrdeset i devet godina. Tada zapovedi neka zatrubi truba deseti dan sedmog meseca, na dan očišćenja neka trubi truba po svoj zemlji vašoj. I posvetite godinu pedesetu, i proglasite slobodu u zemlji svima koji žive u njoj; to neka vam je oproсна godina, i tada se vratite svaki na svoju baštinu, i svaki u rod svoj vratite se." (3. Mojsijeva 25:8–10). "I ako osiromaši brat tvoj kod tebe tako da ti se proda, nemoj ga držati kao roba; kao najamnik i kao došljak neka bude kod tebe; do oprosne godine neka služi kod tebe. A onda neka ide od tebe sa sinovima svojim, neka se vrati u rod svoj, i na baštinu otaca svojih neka se vrati." (3. Mojsijeva 25:39–41)

Kako je Bog milostiv i saosećajan i kako su blagoslovljeni Njegovi saveti. Možemo si zamisliti jednu siromašnu Jevrejsku porodicu u ono vreme, kratko vreme pre "oprosne godine". Već godinama se u njihov dom uvuklo siromaštvo, a hranitelja više nije bilo. Nedostajao je muškarac u kući, možda otac ili sin. Zbog siromaštva, bolesti ili loše žetve morao je predati svoj život u zalog i raditi kao sluga. Koliko li su njegovi žalili za njim?!

Ali, približavala se "oprosna godina". Veliki "dan pomirenja" stajao je pred vratima, koji je bio slavljen sedam puta po sedam. I na temelju tog savršenog primera koji nas podseća na veliku žrtvu koja je bila kasnije prinešena na Golgoti, mogla se očekivati "oprosna godina". Ona nas podseća na "godinu milosti Gospodnje", u kojoj i mi još uvek živimo.

Nakon što je 49 puta bila unesena krv žrtve za grehe pred Gospoda u Svetinju nad Svetinjama, i svi gresi bili preneseni na drugog jarca i zatim bili za uvek odnešeni, tada je prvosveštenik na stepenicama pred hramom u Jeruzalemu uzeo srebrnu trubu i prineo bi je usnama. Objavio bi dugo očekivano vreme milosti i mira. Jeka i radosna svirka trube širila se od mesta do mesta kroz celu zemlju.

Tada su se otvorila vrata i vratnice, a na njima su se pojavili radosni siromasi i oslobođene slugе, koje su se trebale vratiti na svoje imanje, napuštena domaća ognjišta i u svoje domove i dvorišta, te ka svojoj ljubljenoj rodbini.

Iako je to bilo divno uređenje u Izraelu koje je uveo milostivi Bog, a koje će jednom doći do punog izražaja, kada pokrivalo nevere spadne s njihovih očiju, i kada oni prihvate veliki dan pomirenja na Golgoti. Za nas to tek dobiva svoju važnost, kada mi shvatimo, da je to primer velikog oslobođenja, koje je Isus Hrist izvršio za jadne i vezane grešnike u ovom vremenu i za sve narode. Za Izrael kao naciju će to oslobođenje nastupiti tek nakon njihovog obraćenja. U Reči Božjoj se obećava dolazak 1000 godišnjeg mirovnog carstva i tada će za starozavetni Božji narod nastupiti velika godina milosti i jeke sa svojim bogatim blagoslovima, silom i slavom.

Kako nam je to divno opisano posredstvom Božjeg Duha kroz proroke, koji su govorili o tom blagoslovljenom vremenu! O tome možete čitati u: Isaiji 11:5–10; 12; 35 i 60 pa do kraja; u Jezekilju 47; Zahariji 8:12; 14:8–11; Amosu 9:13–15; Joilu 2:21–32; 3:8–21; Miheju 4 i na drugim mestima!

Ali za sve ljude bez razlike, već je započela velika "oprosna godina", na temelju pomirenja koje se zbilo na Golgoti. Od kako je Isus Hrist jedini i veliki "posrednik Boga i ljudi" prolio svoju krv na Golgoti i u svojoj snazi ušao za nas u Svetinju nad Svetinjama na visini, nakon što je savršeno izvršio izbavljenje, na zemlji je započela Božja godina oprostjenja i jeke. "Evo sad je vreme najbolje, evo sad je dan spasenja"! (2. Korinćanima 6:2). Srebrne trube Evandjelja, dobre vesti o spasenju i miru kroz Isusa, odjekuju po celoj zemaljskoj kugli i celom svetu. Ta se poruka propoveda i donosi oslobođenje iz zarobljeništva Sotone i oslobađa od sile greha, govori o miru sa Bogom, o spasenju i večnom životu. Bog besplatno nudi večna dobra i blaženstva, pa čak i svoju večnu slavu želi deliti s onima, koji se pouzdaju u spasavajuću smrt Isusa Hrista, Njegova Sina. Svima koji se pred Njim klanjaju i veruju u milostivu Božju poruku nudi večno spasenje.

Da, divno je vreme milosti u kojem mi živimo. To je u izvesnom smislu "godina milosti Gospodnje", o kojoj je prorokovao prorok Isaija u 61. poglavlju, nakon što je nešto ranije u 53. poglavlju jasno i dirljivo opisao muke i smrtnu žrtvu Spasitelja, o čemu smo slušali još u našim mladim danima. I ta "godina milosti Gospodinove" je opet kao ona Božja "oprosna godina" koja je nastupala odmah iza velikog "dana pomirenja", kao što smo već mogli videti.

Prorok Isaija je u 61. poglavlju kroz Duha Svetoga prorokovao za Gospoda Isusa Hrista i napisao skupocene reči: "Duh je Gospodina Boga na meni, jer me Gospodin pomaza da javljam dobre glase krotkima, posla me da zavijem ranjene u srcu, da oglasim zarobljenima slobodu i sužnjima da će im se otvoriti tamnica. Da oglasim godinu milosti Gospodinove i dan osvete Boga našega, da utešim sve žalosne" (Isaija 61:1–2). To je u prvenstveno bila poruka o carstvu.

Ove divne reči proroka čitao je Isus Hrist u sinagogi u Nazaretu i iznenada je pred mnoštvom prekinuo. [\(2\)](#) (Vidi Luka 4:18–19 i Isaija 61:1–3). Ovde je Gospod zatvorio svitak i nadodao: "Danas se izvrši

ovo pismo u vašim ušima". On, istinski Gospodnji sluga i izvršitelj svih Njegovih namisli, došao je kao poslanik na ovu zemlju, kako bi oslobodio dužnike i izbavio ljudski rod iz okova greha. Ali ako je On to želeo ispuniti, morao je žrtvovati Svoj vlastiti život. On Pravednik umro je za nepravedne, ali On je bio spreman to uraditi. Da, On je došao "da služi i da dušu Svoju u otkup za mnoge". Dok je On u Nazaretu čitao one proročke reči, već je u Duhu video ispunjeno delo, koje je trebao izvršiti na krstu.

Nakon što je Gospod slave kasnije umro za grešnike i od Boga bio uskrsnut iz mrtvih i proslavljen na nebesima, Apostol je zapisao kroz Svetoga Duha: "Evo sad je vreme najbolje, evo sad je dan spasenja!" (2. Korinćanima 6:2). I to vreme prihvaćanja, ta "godina milosti Gospodnje" traje sve do sada. U celom svetu treba objaviti "oprosnu godinu", veliko spasenje, izbavljenje i oslobođenje kroz Isusa Hrista. Tako je On sam naredio nakon svog uskrsnuća: "Idite u sav svet i propovedajte Evandjelje svima stvorenjima!" (Marko 16:5).

Već gotovo 2000 godina se čuje jeka veselog trubnog glasa širom celoga sveta među gotovo svim narodima na zemlji, a naročito glasno odjekuje u našim danima. "Po svoj zemlji otide njihov glas, i do granica celoga sveta njihove reči" (Rimljanima 10:18). Već su milioni ljudi čuli glas srebrnih truba, t.j. poruku milosti o velikom Božjem slobodnom i večnom izbavljenju kroz Hrista. Na hiljade ljudi gladnih i žednih spasenja, prihvatili su tu poruku živom verom i napustili tamu i robovanje gresima i ušli u veliku slobodu Božje dece. Oni su odbacili jaram greha kojega im je natovarilo Sotona. Napustili su svoje tamnice i sada uživaju u svetlu, hode u sretnoj slobodi za koju ih je Hrist oslobodio.

*O milosti koja nas je izbavila,
Krvlju Hristovom grehe nam očistila,
O daj da bi svuda svedočili,
Oproštenje i mir navestili.*

*Večno spasenje trebaš i ti,
Odmah sada prihvatiti!*

Dragi čitatelju, stvarno je sada divno vreme milosti! Šteta što se u ovo vreme milosti mnogi ne žele obratiti Gospodu! Da li si možete zamisliti da neki siromašni Izraelac koji je bio rođen u ropstvo, kada je nastupila "oprosna godina" i kada je odjeknula trubna jeka, da bi on radije ostao u zarobljeništvu i odbacio dragoceno oslobođenje i povratak u rodni kraj? Da li bi on dao prednost teškom ropском poslu u udaljenom kraju, nego li prihvatio radosnu slobodu i vratio se na svoje imanje, u krug svoje obitelji? A ipak vidimo oko nas na hiljade ljudi koji na svoju nesreću čine daleko veću glupost. Oni slušaju radosnu poruku – Evanđelje, da je Bog tako ljubio svet "... da je i Sina Svojega jednorodnoga dao, da ni jedan koji veruje ne pogine, nego da ima život večni" (Jovan 3:16). Ali oni i na dalje koračaju širokim putem greha i smrti, i ne brinu se za svoje večno spasenje, jer njihovo srce je ispunjeno neverom i gorčinom. O, kada bi barem znali šta je korisno za njihov mir, onda bi slušali na opomene koje je zapisao pisac poslanice Jevrejima. Tamo vidimo divno Božje ispunjenje žrtve na veliki "dan pomirenja". Zbog toga nas poziva svečanom ozbiljnošću: "Kako ćemo pobeći ne marivši za toliko spasenje?" (Jevrejima 2:3)! Na to ozbiljno pitanje se ne može dati olaki odgovor, i tko odbije tu ponudu, za njega će preostati jedino Božji sud.

Kao što možemo videti po znacima vremena, te kao što nam govori Božja Reč i Duh, neće se više dugo propovedati Božja radosna vest. Sunce milosti je u sutonu i približava se noć i teška vremena Antihrista. U to vreme će Bog svima onima koji nisu hteli verovati, pa čak i mnogim nominalnim hrišćanima poslati snažne zablude, te će verovati lažima (Vidi 2. Solunjanima 2:7–12). Ali Gospod će svoj hram koji je sagrađen od živoga kamenja, Svoju Crkvu ili zajednicu, koja je Njegova nevesta i punina, unapred podići k sebi, a Svoj zemaljski narod će povratiti u zemlju otaca, i iz Njegova naroda će izbaviti "ostatak". Tamo na Sionu, na brdu Moriji u Jeruzalemu, opet će stajati

Božji hram i presto cara Davida. Ali o tome ćemo govoriti nešto kasnije prilikom razmatranja "praznika senica". Samo još jednom želimo naglasiti da će tek tada za Izraelsku naciju započeti velika "oprosna godina", na temelju obraćenja ka Hristu, Izbavitelju, koji je i za njih na krstu Golgote ispunio i izvršio sve za veliki "dan pomirenja".

Kao što su nekada u vreme Starog zaveta na veliki "dan pomirenja", tri stvari bile međusobno povezane: Pomirenje, mučenje duše i mir (3. Mojsijeva 23:26–32), tako će biti i kod Izraela. Tada će se povezati mučenje duše (tuga u duši) i vera u razapetog Pomiritelja (Vidi Zaharija 12:10) i 1000 godišnji "Sabat mira" će započeti.

Te iste tri stvari: Pomirenje, mučenje duše (pokajanje i tuga duše) uz nadolazeći mir u savesti i srcu Bog je i za nas sve Bog namenio. I mnogi iskreni hrišćani to znaju iz iskustva! U svome miru srca i savesti oni služe Bogu i slave Njega svoga Izbavitelja.

*Slava, čast, hvala i dika,
neka je Tebi Bože u Svetinji nad Svetinjama,
za Tvoju ljubav veliku.
Ti si nam se smilovao,
Iz greha si nas izbavio!
U smrti duhovnoj bili smo mi,
al ukazao si nam izvor milosti!
Tvoja ljubav nadmašuje sve,
i Ti si naše veliko nadanje!*

*Smrt grešnika nije Ti mila,
i volja Tvoja to nije nikad bila.
Ti želiš da se obrati on,
i život nađe u Sinu Tvom!
U ljubljenom Sinu si nas izabrao,
i pred lice svoje Ti si nas stavio,
O, ava Oče, velike li sreće,*

kad se jadni grešnik Tebi okreće!

*Uskoro ćemo pred Tvojim prestolom,
stajati pod Tvojim okriljem.*

*Pevat ćemo divne pesme hvale,
i nositi divne vence slave!*

*Nebeskom Ocu i Njegovu Sinu,
dizat će se pesme u visinu.*

*Pesme će oriti iz sveg glasa,
da proslave Oca i našeg milog Spasa,
proslavi i ti Jagnje iz sveg glasa!*

¹ O Godinama odmora (sabatne godine) koje su nastupale svake sedme godine i koje su bile godine "za odmor zemlje", Vidi 3. Mojsijeva 25:1–7.

² Ono što sledi to je "dan osvete Boga našega", ali to je još na neko vreme bilo odgođeno, dok "ne uđe neznabožaca koliko treba". Oni slušaju o milosti Božjoj i Njegovom spasenju kroz trubu Evandjelja, a neki tu poruku prihvaćaju. Takve citate delimičnog navođenja proročanstava možemo naći na nekoliko mesta u Novom zavetu (Upoređi dobro Dela 2:17–21 sa Joilom 2:28–32; Rimljanima 10:15 sa Isajjom 52:7; 1. Petrova 3:10–12 sa Psalmom 34:12–16 a iz toga se može videti kako Sveti Duh vodi i apostole kod navođenja proročanstava iz Starog zaveta. Oni su navodili samo onaj dio koji se upravo ispunjavao, a od idućeg dela koji će se ispuniti tek nakon sadašnjeg vremena za Izrael, prekinuli su u pola rečenice. Tako su i Božji putevi sa Njegovim narodom Izraelom na neko vreme bili prekinuti, ali opet je došlo do kretanja, pošto Bog iz svih naroda na zemlji sakuplja nebesku nevestu za Svoga Sina – Crkvu. O tom vremenu sakupljanja vernika Crkve – govori Ap. Pavle na mnogim mestima kao o sakrivenoj "tajni" (Vidi Kološanima 1:26–27; Efescima 3; Rimljanima 16:25–26).

PRAZNIK SENICA

"Praznik senica" bio je poslednji praznik u Jevrejskoj godini. Bio je to naročito radostan praznik. O njemu čitamo:

"Petnaestoga dana sedmoga meseca praznik je senica za sedam dana Gospodu... Kad saberete rod zemaljski, praznujte praznik Gospodu sedam dana; u prvi je dan odmor i u osmi je dan odmor. U prvi dan uzmite voća s lepog drveća, i grana palminih i grana s gustog drveća. i vrbe s potoka, i veselite se pred Gospodom Bogom svojim sedam dana... I pod senicama budite sedam dana..." (3. Mojsijeva 23:33–34).

"Praznik senica praznuj sedam dana, kad zbereš s gumna svojega i iz kace svoje. I veseli se na praznik svoj ti i sin tvoj i kći tvoja i sluga tvoj i sluškinja tvoja, i Levit i došljak i sirota i udovica, što budu u mestu tvojem. Sedam dana praznuj praznik Gospodu Bogu svojemu na mestu koje izabere Gospod, kad te blagoslovi Gospod Bog tvoj u svakoj letini tvojoj i u svakom poslu ruku tvojih; i budi veseo." (5. Mojsijeva 16:13–15).

"Praznik senica" je bio treći ili glavni žetveni praznik. On se nije odnosio samo na sakupljanje pšenice, već svih vrsta plodova, pa i voća i grožđa (Vidi 5. Mojsijeva 16:13). Vinograd i vinova loza je poznato znamenje za Izraelski narod. Tako čitamo već u Starom zavetu: "Da, vinograd je Gospoda nad vojskama dom Izraelov..." (Isaija 5:7). "Iz Egipta si preneo čokot, izagnao narode, i posadio ga. Okrčio si za nj, i on pusti žile, i zauze svu zemlju" (Psalam 80:8–9; vidi i Matej 21:33–46).

Poznato nam je iz proročkih knjiga Božje Reči, da je Izrael sada rasut, ali da će se kasnije opet okupiti u zemlji svojih otaca, i da će biti blagoslovljen. Da, taj narod kojega Bog sada naziva "Lo–Ammi" i "Lo–Ruchame", t.j. "Nije–moj–narod" i "Nije–pomilovana", opet će jednom nazvati "Ami" i "Ruchama", što znači: "Moj narod" i "Pomilovana" (Vidi Osija 1:1, 23; Rimljnima 9:25). Tada će se ispuniti ono, što je naš Gospod rekao prilikom zadnje Pashalne večere sa svojim učenicima, pre nego što je postradao, da neće "više piti od ovoga trsova roda do onoga dana", kada ga bude pio s njima "posve novoga" u carstvu svoga Oca (Vidi Matej 26:29). To znači da će On tada sudelovati u veselju Izraelskog naroda; pošto je vino slika radosti.

I smokvino drvo je znamen ili slika za Izrael, koji se sada nalazi pod prokletstvom, ali kao što je Gospod obećao, ta će voćka opet procvetati i na temelju milosti Božje, opet će doneti svoj rod za Njega. Tek kada slikovito rečeno, bude pobrano voće i grožđe, a ne samo žito (vernici koji spadaju u Crkvu), tada će biti sabrani u nebeske hambare (Vidi Matej 13:30) i Izraelci, koji će prolazeći kroz velike nevolje, konačno doći do pokajanja i obraćenja. O tome je, kao što smo mogli videti, govorio "praznik nedjelja", kao uzorni žetveni praznik. Tada će i oni prinostiti Bogu stvarne plodove kroz Njegovu milost i tek tada će na zemlji biti slavljen stvarni "praznik senica".

O, kakvog li divnog i blagoslovljenog vremena za ponovno uspostavljeni Izraelski narod i sve nacije, koje će se tada pokloniti pod Hristovo vladalačko žezlo) čak će i uzdisanje prirode doći svome kraju, i ona će doživeti oslobođenje. "Da će se i sama tvar oprostiti od ropstva raspadljivosti na slobodu slave dece Božje" (Rimljanima 8:21).

Još u davnim vremenima mogli su se čuti radosni pokličići u Jeruzalemu na "praznik senica", koji su bili neopisivo snažni. Judejski historičar Josip Flavije je pisao da su se radosni pokličići u Jeruzalemu, koji su izlazili iz hiljade grla, mogli se na daleko čuti. To je bila svetleća tačka, poslednji i najsvečaniji praznik u godini, koji je trajao punih osam dana.

Naročiti trenutak radosti i veselja nastupio bi u trenutku, kada je prvosveštenik na "posljednji veliki dan praznika" krenuo da sa zlatnim krčagom zahvati vode na izvoru Siloahu i krenuo je uz stepenice i u hramskom predvorju prelio vodu uz svirku truba u srebrnu posudu, a vino u drugu posudu, te ih oboje počeo izlirati na oltaru. Voda i vino govore o blagostanju (ili životu) i radosti, koja će zavladati pod Hristovim carskim žezlom, kada Izrael bude prihvatio očekivanog Mesiju, kao što je prorok nagovestio: "I reći ćeš u ono vreme: Hvalim te, Gospode, Jer si se bio razgnjevio na me, pa se odvratio gnjev tvoj, i utešio si me. Gle, Bog je spasenje moje, uzdaću se i ne ću se bojati, jer mi je sila i pesma Gospodin Bog, on mi bi Spasitelj. S radošću ćete crpsti vodu iz izvora ovoga spasenja. I tada ćete reći: Hvalite Gospodina, glasite ime Njegovo, javljajte po narodima dela Njegova, napominjite da je visoko ime Njegovo. Pojte Gospodinu, jer učini velike stvari, neka se zna po zemlji. Klikuj i pevaj, koja sediš u Sionu, jer je Svetac Izraelov velik posred vas." (Isaija 12).

Sa kakvim tužnim osećanjima je Gospod slave morao učestvovati u "prazniku senica", znajući da ga Jevreji nameravaju ubiti i odbaciti, te da ga ne žele uzeti sebi za kralja. Apostol Jovan je za čudo nazvao taj praznik "Jevrejski praznik" a ne više "Praznik Gospodnji", kao što se nazivao u Starom zavetu (Jovan 1:1–2 i dalje). Isus je bio obećani Mesija i Davidov sin koji je trebao dovesti Izrael u naročito blagoslovljeno stanje, ali Izrael u Njemu nije video lepote, da bi Ga poželeo. Radi toga On je otišao "ne javno nego kao tajno" (Jovan 1:10) na taj praznik. On se nije mogao radovati kao drugi. Ah, kako bi On to i mogao? Taj praznik je nagoveštavao divna vremena kada će se On uzvisiti u njihovoj sredini kao Svetac Izraelov, ali ljudi su se na tom prazniku pretvarali i glasno uzvikivali, iako su u njihovim mračnim srcima kovali planove, kako bi Ga ubili, pošto su Ga mrzeli.

I tada je došao zadnji dan "veliki dan praznika", kada je radost i vika pomahnitalog naroda dosegla svoju kulminaciju. "U poslednji veliki dan praznika stajao je Isus i vikao: 'Ko je žedan, neka dođe k meni i pije!'"

(Jovan 7:37).

U kakvoj oštroj suprotnosti se nalazi poziv Gospoda slave svakom pojedincu: "Ko je žedan, neka dođe k meni i pije!" Mnoštvo je glasno uzvikivalo i slavilo, oni su posmatrali izlivanje vode i vina na oltar, i slušali su o tome kako je sveštenik govorio o zahvatanju vode iz izvora života", ali oni su bili toliko zaokupljeni svojim slavljem, da čak nisu ni primetili, da upravo njima nedostaje vode, i da su oni udaljeni od pravog izvora spasenja, te da trpe duhovnu žeđ. U kako skupocenom odnosu sa tim primerom stoji Gospodnji poziv!

Izrael kao nacija još uvek nije prišla toj spasavajućoj vodi života. Oni još nisu pili s tog izvora, i biti će odbačeni, sve dok se ne obrate. Ali oni koji su iz Izraelskog naroda uzverovali u Onoga kojeg su ljudi odbacili, oni su postali Božjom decom (Vidi Jovan 1:12). Bog je Njega uzvisio i postavio za Spasitelja Sina Božjega. Oni su primili Svetoga Duha, baš kao što je Gospod obećao na prazniku senica: "Koji Me veruje, kao sto Pismo reče, iz njegova tela poteći će reke žive vode" (Jovan 1:38). I Jovan tome još nadodaje: "A ovo reče za Duha kojega posle primiše oni koji veruju u Ime Njegovo; jer Duh Sveti još ne beše na njima, jer Isus još ne beše proslavljen" (Jovan 1:39).

Tako su vernici pojedinačno i celokupno postali stanom Svetoga Duha, koji je došao poslan od proslavljenog Hrista, dok je Izrael zbog svoje nevere bio stavljen po strani. Svi vernici su primili život i radost i potoci blagoslova izlaze iz svih onih koji su zapečaćeni i ispunjeni Svetim Duhom. To smatramo kao prednost svih vernih hrišćana.

Približava se trenutak kada će slikoviti "praznik senica" naći svoje ispunjenje za Izrael u Njegovom carstvu, i to je njegovo pravo značenje. Čim Hristova nebeska nevesta napusti ovaj svet i uzdigne se ka nebu u Očev dom (Jovan 14:3; 1. Solunjanima 4:17), tada će Božji Duh dotaknuti Izraelove mrtve kosti i pozvati ih u život i odvesti ih u zemlju otaca (Vidi Jezekilj 37).

Najpre će se povratiti u Kanaan pojedini jevreji iz dva plemena, koji su sačinjavali Judino carstvo, [\(1\)](#) i to još u neveri, bez prave spoznaje greha i bez pokajanja i obraćenja. Oni još nisu iz dubine srca zavapili k Bogu poput Psalmiste: "Smiluj se na me, Bože, po milosti svojoj, i po velikoj dobroti svojoj očisti bezakonje moje. Operi me dobro od bezakonja mojega, i od greha mojega očisti me... Izbavi me od krvi, Bože, Bože, Spasitelju moj, i jezik će moj glasiti pravdu Tvoju." (Psalam 51:1–2, 14).

Da, na Izraelu leži krvni greh i to daleko veći, nego što ga je učinio car David. Oni su odbacili svog Mesiju i Cara i pribili ga na krst uz reči: "Krv Njegova na nas i na decu našu." (Matej 27:25).

Tek kada se Izrael bude iz srca pokajao i obratio se Onome, kojega su proboli, tek tada će Bog izliti vodu na žednoga i potoke na suhu zemlju", a iz samog Jeruzalema, ispod praga novog hrama, poteći će potok. Biti će to reka života i blagoslova za narod i zemlju i za sve narode i zemlje na svetu (Isaija 44:3; Jezekilj 47).

Tada će Izrael opet, ali u potpunijoj radosti nego ranije slaviti praznik senica u zemlji otaca. Stanovaće pod senicama, slaviti i hvaliti divne puteve i Božje namisli, kojima ih je On vodio u Svojoj dobroti i vernosti. Vodio ih je i kroz veliku pustinju u kojoj su stanovali pod šatorima i u kolibama (Vidi 3. Mojsijeva 23:43), kako bi ih doveo u obećani mir i slavu.

Ali i to vreme Izraelovog odmora i slave u 1000 godišnjem carstvu doći će svome kraju, iako će to biti dug i veoma dragocen period. Ali to se ne odnosi na nebeski Sabat odmora i slave u koju će Bog jednom dovesti sve one koje je On pozvao iz vremena raznih "perioda" [\(2\)](#) pozivajući ih iz ljudstva i iskupivši ih. Znači da su oni od uvek na zemlji pripadali Njegovom narodu. Svi oni će na novoj zemlji i u novom nebu zauvek uživati u neopisivoj sreći, okupljeni oko Boga. [\(3\)](#)

Čini nam se da je osmi dan "praznika senica", koji je ujedno i prvi dan nove sedmice (uskrsnuće Gospoda Isusa je takođe zbilo na osmi dan, ili "u prvi dan sedmice" (Marko 16:9). To je izvanredna slika o radosnom, večnom stanju na novoj zemlji i u novom nebu.

O toj beskrajnoj slavi stoji zapisano: "I videh novo nebo i novu zemlju, jer prvo nebo i prva zemlja prodoše, i mora više nema. I videh sveti grad, novi Jeruzalem, gde silazi od Boga s neba, pripremljen kao zaručnica, ukrašena svomu zaručniku. I začuh veliki glas s prestolja gde govori: 'Evo Božjega šatora među ljudima, i stanovat će s njima, i oni će biti Njegov narod, i sam će Bog biti s njima (njihov Bog). I otrt će Bog svaku suzu s njihovih očiju, i više ne će biti smrti, ni tuge, ni vike, ni boli ne će više biti, jer prvo prođe'. I reče Onaj, koji sedi na prestolu: 'Evo sve novo činim'. I reče mi: 'Napiši, jer su ove reči verne i istinite'. I reče mi: ' Svršilo se. Ja sam alfa i omega: početak i svršetak. Ja ću žednome dati iz Izvora vode života zabadava. Ko pobedi, ovo će baštiniti, i bit ću mu Bog, i on će biti moj sin!" (Otkrivenje 21:1–7).

Ovde nam Bog kroz svog Apostola pruža opis večnog stanja stvari, kada će na kraju svih Božjih putova sa ljudskim rodnom i svojim izbavljenima sve izneti na videlo. Tada će se ispuniti Hristovo posredničko delo u vidu Stvoritelja i Izbavitelja, Sudije pa i Cara. On će sve podrediti svojoj vladavini, a tada će predati svoje carstvo Bogu "da bude Bog sve u svemu" (1. Korinćanima 15:28). Novo nebo i nova zemlja već će postojati, a prvo je već prošlo. Sve što se bude nalazilo u Božjoj prisutnosti, biće blagoslovljeno, a izbavljeni će uživati u tim blagoslovima i neprolaznoj slavi.

Ono što je Bog već u početku zamislio i odlučio, to jest, da živi među ljudima i da boravi u njihovoj sredini, to će se konačno i ostvariti. O tom prebivalištu čitamo: "Evo Božjeg Šatora među ljudima, i stanovaće s njima, i oni će biti Njegov narod, i sam će Bog biti s njima (njihov Bog)" (Otkrivenje 21:3).

Kako je to divno! Bog će za uvek prebivati među ljudima. Tu se neće više raditi samo o pojedincima ili o narodima, iz kojih su naravno unapred izdvojeni svi zli ljudi. Bog neće boraviti samo među Jevrejima ili nekim drugim narodom, već "među ljudima". To su izbavljene osobe iz svih vremena i naroda.

Ali u središtu svih izbavljenih, koji se ovde uopšteno nazivaju "ljudi", Crkva Hristova će imati naročiti položaj, koji će zadržati u sve veke vekova. Crkva je taj "Božji šator" o kojem je prorok govorio: "...pokaza mi sveti grad Jeruzalem gde silazi s neba od Boga" (Otkrivenje 21:10). Čitamo da je taj nebeski grad ujedno i zaručnica. "Dođi, pokazaću ti zaručnicu, Jagnjetovu ženu" (Otkrivenje 21:9). Znači da će Bog živeti u središtu svih izbavljenih iz svih vremena. Njegovo prebivalište, Njegov šator je nebeski Jeruzalem ili Crkva.

Ako pogledamo unazad i pomislimo na Adama u vrtu Edenu, onda opažamo da Bog nije mogao ostati kod njega, ili boraviti s njim. Čovek je u svojoj nevinosti stajao pred odlukom, da li za uvek želi biti poslušan Bogu, kako bi Bog mogao ostati uz njega i kod njega prebivati. Ali čovek nije položio ispit, i Bog nije mogao prebivati zajedno s grešnikom.

Nakon pada u greh, Bog je dao ljudima obećanje da će doći drugi čovek, Gospod sa neba. "Poslednji Adam", ili "drugi čovek" (4) je trebao doći da bi slomio zmijinu moć, jer ona je zavela prvog čoveka na greh. I kao što je smrt došla u svet kroz greh, isto tako je kroz smrt greh opet morao napustiti svet. Ali onaj koji je zmiji zgazio glavu, Njega je zmija ujela za petu (1. Mojsijeva 3:15).

Da li je čovečanstvo poslušalo Božja obećanja? Ne, ono je nastavilo živeti grešnim životom i hteli su se na zemlji udobno osećati – ali bez Boga. Samo o Enohu čitamo da je hodao sa Bogom, ali Bog nije mogao stanovati kod njega, pa ni kod Noja "propovednika pravde" (Vidi 2. Petrova 2:5). Bog nije s njim mogao boraviti, a niti svet kroz njega

utešiti. (5) Bog je, naprotiv, u njegovo doba zbog umnožavanja bezbožnosti morao uništiti sav ljudski rod. Samo Noje i njegova porodica našli su zaklon za spasenje, koje im je pripremio Bog da bi se mogli spasiti pred sudom. – Ni kasnije ljudi nisu marili za Boga i nisu čeznuli za Njegovom blizinom. Šta više, hteli su biti nezavisni od Njega i sagradili su Vavilonsku kulu. Posledica toga je bila, da su im se pobrkali jezici i ljudi su se razdvojili u pojedine narode – jezike.

Kasnije se Bog otkrio ocu Avramu. On ga je izabrao, kako bi on postao ocem jednog naroda, koji će biti Božjim narodom, i za kojega će moći reći: I nastavat ću među sinovima Izraelovim, i bit ću im Bog" (2. Mojsijeva 29:45). "I namestit ću stan Svoj među vama, i duša moja ne će mrziti na vas. I hodit ću među vama, i bit ću vam Bog, i vi ćete biti moj narod" (3. Mojsijeva 26:11–12). I stvarno, u izvesnom smislu je Bog stanovao i u izraelskoj sredini. Božja blizina se nalazila u svetlećem stubu "Šehinohu", koji se spuštao na Šator od sastanka, a kasnije i na hram, te stajao nad kovčegom Zaveta. To je bio Božji šator ili Božje slavno prebivalište.

Ali kao što smo već videli na veliki "dan pomirenja", put u Svetinju nad Svetinjama gde se nalazio oblak, nije bio otkriven niti otvoren. Tek u 1000 carstvu će Gospod biti u središtu Izraela, među Svojim spasenim i posvećenim narodom. Neće se više zastirati, kao što smo već ranije čuli (Vidi Jezekilj 48:35).

To znači da će Izrael u 1000 godišnjem carstvu biti narod odvojen od ostalih naroda na zemlji, a u njihovoj sredini boraviće sam Bog. Ali ni u Izraelu kao narodu se neće u potpunosti ostvariti Božje večne namere i namisli. One će doći do punog izražaja i ispunjenja tek u Crkvi.

Od kako je u potpunosti izvršeno delo izbavljenja i Sin Božji seo s desne strane Bogu, kao uzvišeni Čovek, koji je uzvišen nad svim silama, Bog okuplja Svome Sinu nebesku nevestu iz svih naroda na zemlji. Ujedno je ta nevesta i "duhovna kuća", "sveta Crkva", Božji stan

"stan Božji u Duhu" (Vidi 1. Petrova 2:5 i Efescima 2:21–22).

Crkva je Božji šator i to ne samo na određeno vreme na zemlji, već u sve veke vekova, za celu neograničenu večnost. [\(6\)](#)

I kada se ispune sve spasavajuće Božje namisli sa čovečanstvom, kada prvo bude prošlo, i sve novo postalo, kada sve žetve i berbe budu sabrane: žito, voće i grožđe; kada svi izbavljeni iz Izraela tokom Starog i Novog zaveta budu kao spašeni ljudi uz ostale spašene, koji su odvajkada, kako pre Starog zaveta, kao i iz vremena milosti i kasnije, naročito u vreme 1000 godišnjeg carstva pridobijeni iz ljudskog roda, oni će za uvek biti kod Boga. Kod Njega će boraviti oni koji su sa Isusom Hristom u Duhu sačinjavali radosno i živo jedinstvo. Božji Šator će biti u središtu svih spašenih iz svih vremena: "Evo Božjeg šatora među ljudima, i stanovat će s njima, i oni će biti Njegov narod, i sam će Bog biti s njima (njihov Bog)". (Otkrivenje 21:3).

U pogledu te večne radosti u slavi Božjoj, kojoj se već sada možemo radovati u nadi (Vidi Rimljanima 5:2), kada se u granama voćaka i u palminim granama na prazniku senica počnu očitovati i odražavati naše harfe i venci pobeđe, tada će se zaoriti razdragane pesme:

*Zemlja i nebo će zvati,
slavu i hvalu će Mu dati.
O kako će se pesme oriti,
i Isusa Hrista prizivati!*

Stvarno će to biti blagostanje za sve spašene, koji su kroz preporod postali sudionicima božanskog života. Oni će biti za uvek sa Bogom, koji je svetlo i ljubav. Ništa neće moći ometati njihovo zajedništvo. Ali Božja blizina i zajedništvu nije samo za Crkvu Božju, već za sve spašene od početka sveta, iako je Crkva kao "Božji šator" u središtu blagoslovljenih ljudi u naročito divnom položaju kojeg će i zadržati. Kako je dragoceno čitati: "Evo Božjeg šatora među ljudima, i stanovat

će s njima, i oni će biti Njegov narod, i sam će biti s Njima (Njihov Bog)". To znači da u tome imaju udela svi spašeni, i da će Bog sa Svojim "šatorom" ostati za svagda u njihovoj sredini. I tada će se ispuniti reči pesme:

*U večnoj Aleluji,
zaboravit ćemo na zemaljske nevolje.*

Ali ni to još nije sve! Dalje čitamo: "...i Bog će otrti svaku suzu sa njihovih očiju" (Otkrivenje 1:17). Stvarno, kakvog li završetka svih Božjih putova sa čovečanstvom! Kakvog li "praznika senica" i žetvenog dana na kraju zemaljskog vremena i čovečanstva! Ne samo da će se za svagda odstraniti sve zlo i sve zemaljske tegobe od spašenih, već će biti otrta i svaka suza. O tome stoji zapisano: "...i više neće biti smrti, ni tuge, ni vike, ni boli ne će više biti" (Otkrivenje 21:4). A tko je taj, koji će otrti svaku suzu? Sam Bog! To je veoma dragocena spoznaja, da će to On sam učiniti.

Da, Bog će Svojima dozvoliti da u večnosti promatraju plodove svojeg trpljenja na zemlji. On će ih utešiti na taj način, što će im otkriti puninu Svoje mudrosti i ljubavi, pomoću kojih ih je vodio dok su na zemlji plakali i tugovali. On će nam otkriti ono što nam se ovdje činilo mračnim. Ako smo Njegovom milošću verovali u Božju providnost, da baš ako i sve ne razumemo, pošto su Njegove misli više od naših misli, i Njegovi putevi viši od naših putova, onda ćemo u blagoslovljenoj večnosti sve shvatiti i razumjeti. Tada ćemo Mu prinositi hvalu i slavu za sve ono što je On učinio sa nama i kako nas je vodio.

Na "praznik senica", Izraelci su u svojoj blagoslovljenoj zemlji zahvalno razmišljali o vremenu, dok su u pustinji stanovali u kolibama. Mi ćemo u večnosti sa svim spašenima iz svih vremenskih razdoblja slaviti i hvaliti Boga zbog Njegove dobrote, vernosti i mudrosti. Zahvaljivaćemo Bogu da nas je On za vreme našeg boravka na zemlji tako divno nosio i vodio.

Temelj tog večnog zajedništva, radosti i hvalospeva, sačinjavaće svakako čin izbavljenja. Da nas proslavljeni Gospod i Spasitelj nije radi nas pretrpeo smrt na krstu, i tamo na samrtni uzviknuo: "Svršeno je" ili ispunjeno je", Onda On ne bi mogao ni kasnije uzviknuti: "Svršilo se" (Otkrivenje 21:6), nakon što je na temelju izbavljenja stvoreno novo nebo i nova zemlja, I Bog će živeti u središtu izbavljenih u sve veke vekova. Ovaj poslednji Gospodnji uzvik na kraju vremena, ili u početku večnog stanja, bio je jedino moguć na temelju onog uzvika sa krsta.

Nakon što je Gospod slave još nadodao da je On Prvi i Poslednji, Početak i Svršetak, On je rekao: "Ja ću žednome dati iz izvora vode života zabadava. Ko pobjedi, ovo će baštiniti, i bit ću mu Bog, i on će biti moj sin" (Otkrivenje 21:6, 17).

Ovi stihovi sadrže dve važne izreke, koje želimo pobliže razmotriti. Ovde Gospod govori o "žednome" i o "pobjedniku". Bog je onaj koji budi čežnju duše ili njenu žeđ. U početku osoba traži oprostjenje greha i mir sa Bogom. Tada dolazi želja za duhovnim uzrastom i posvećenjem, a nadalje za zajedništvom sa Bogom, i neprekidnom radošću u Gospodu. Bog se brine za potrebe duše, koja nalazi oprostjenje i mir kroz veru u Njegovo savršeno i besplatno spasenje u Isusu Hristu, Njegovom Sinu. Vernik raste i jača u unutrašnjem biću kroz spoznaju Božje milosti i Njegove istine. Umnožava se i mir i radost u Svetom Duhu, ali za vreme boravka na zemlji, ne može se ispuniti cilj njegovih želja. Tek kod Gospoda će se u potpunosti ispuniti čežnja naše duše. Apostol je rekao: "ne kao da bih već postigao ili već savršen bio; ali nastojim, ne bih li ga uhvatio, jer je i mene uhvatio Hrist Isus... Trčim k biljezi, k nebeskoj nagradi, kojoj me Bog zove u Hristu Isusu" (Filipljanima 3:12, 14). I Psalmista je žudeo za Bogom, iako se on još nije mogao radovati dubokim duhovnim blagoslovima kojima se raduju verni hrišćani, pošto su oni preporođeni. On je zapisao: "Žedna je duša moja Boga, Boga živoga, kad ću doći i pokazati se licu Božijemu?" (Psalam 42:2). A na drugom mestu je govorio Bogu u molitvi: "A ja ću u pravdi gledati lice Tvoje; kad se probudim, bit ću sit

od prilike Tvoje" (Psalam 17:15). Toj žedi i čežnji pravednika za samim Bogom i Spasiteljem kao izvorom spasenja, sreće, blagoslova i radosti odgovara božansko obećanje. U gore navedenim rečima o večnom stanju stvari ili večnom blagostanju vernika Bog govori: "Ja ću žednome dati iz izvora vode života zabadava". On ne kaže: Ja ću mu dati "vode". Ne, već On kaže! "Ja ću žednome dati iz izvora vode života zabadava" (Otkrivenje 21:6). A taj izvor vode života izvire u Njegovoj neposrednoj blizini i prisutnosti, iz Njega samoga.

U potpunom skladu sa tim obećanjem o večnoj slavi, čitamo i reči koje je Gospod izgovorio "u poslednji veliki dan praznika" senica u Jeruzalemu: "Ko je žedan, neka dođe k meni i pije!" (Jovan 1:37). I stvarno, pravednici svih vremena su priznavali: "...svi su izvori moji u Tebi" (Jovan 87:7). I tek kad se nađemo tamo kod izvora, i to ne samo u duhu, već i u stvarnosti, i budemo kod Boga u novim probraženim telima, onda će se ispuniti ove reči:

*Sve su naše želje ispunjene,
naše čežnje su sad' ostvarene!*

A sada dolazimo do drugog obećanja koje važi za pobednike. Kao što nam je poznato, i kao što je upravo bilo rečeno, mi se još ne nalazimo na cilju sreće i večnog blagostanja, nego se tek nalazimo na putu u tom pravcu. A taj put nas vodi kroz svet i pustinju. Putnik na ovom svetu prolazi kroz razne opasnosti i kušnje, a Sotona i greh mu se svakodnevno suprotstavljaju. O našem Spasitelju i našem ugledu čitamo: Iz potoka će na putu piti, i za to će podignuti glavu" (Psalam 110:7). Radi toga On neće posustati, već će savladati Njegove neprijatelje i biti će pobednik, jer On će piti iz potoka zajedništva sile i ljubavi, a taj potok izvire iz srca Boga Oca i iz njega poteče. Isus je živio "...o svakoj reči koja izlazi iz usta Božjih" (Matej 4:4). Dok je boravio na zemlji mnogo vremena je sprovodio u molitvi. Molio se u jutro, uveče, a ponekada i celu noć: "...i provede svu noć na molitvi Božjoj" (Luka 6:12; vidi i Marko 1:35; 6:46). On je svaki dan

dozvoljavao Bogu da ga On vodi, u svemu je bio poslušan. I zato On "sede s desne strane Božjega prestola" (Jevrejima 12:2).

Mi s naše strane pobeđujemo kroz Gospoda i sa Njim. Mi čitamo o izbavljenima koji su u vreme velike nevolje ušli u mir Božji: "I oni ga (Sotonu) pobeđiše krvlju Jagnjeta i rečju svoga svedočanstva" (Otkrivenje 12:11). A vernim mladićima apostol Jovan je napisao: "Pisah vam, mladići, jer ste jaki, i Reč Božja u vama stoji, i nadvladaste nečastivoga" (1. Jovanova 2:14). Naš Spasitelj je pobeđio našeg neprijatelja na krstu: "...i razoružavši poglavarstva i vlasti, izvede ih smelo na ugled, pobeđivši ih u njemu" (Kološanima 2:15). On je i svet za nas pobeđio. On nas hrabri i dovikuje nam: "...ne bojte se, jer ja nadvladah svet" (Jovan 16:33). Ako radosno upremo naš pogled u Njega, našeg Spasitelja i poslušno Ga sledimo, onda ćemo i mi biti pobeđnicima. "Ali u svemu ovome pobeđujemo Onoga radi koji nas je ljubio" (Rimljanima 8:37).

Kao pobeđnici prolazimo ovim svetom i ovom pustinjom, jer kroz Njega i u Njemu imamo pobeđonosni život, a ne život poraza; kao što stoji zapisano: "Blago onima kojima je sila u Tebi, i kojima su u srcu putevi Tvoji! Idući dolinom plačevnom, pretvaraju je u izvore, i dažd je odjeva blagoslovima. Idu zbor za zborom, javljaju se pred Bogom na Sionu Gospode Bože nad silama! Usliši molitvu moju, Bože Jakovljevi" (Psalam 84:5–8).

U pismu zajednici u Laodikeji, Gospod Isus je rekao: "Ko pobeđi, dat ću mu da sedi sa mnom na mome prestolu, kao i ja što pobeđih i sedoh sa svojim Ocem na Njegovu prestolu" (Otkrivenje 3:21). U pogledu večnog prebivališta sa Bogom i kod Boga na novoj zemlji i u novom nebu stoji zapisano: "Ko pobeđi, ovo će baštiniti, i bit ću mu Bog, i on će biti moj sin" (Otkrivenje 21:7). Da, kao izbavljeni kroz Hrista i s Njim povezani i kao pobeđnici kroz Njega i s Njim, biti ćemo naslednici Božji i sunaslednici Hristovi. Za uvek ćemo naslediti mir i slavu, i biti uz našeg Gospoda Isusa u Božjoj prisutnosti. On će biti naš

Bog, a mi Njegov narod i Njegov stan.

Dragi čitatelju, ako si ikada bio istinski žedan za oproštenjem greha i ako si našao mir i večni život u Isusu Hristu, Sinu Božjem, koji je trpeo radi naših greha na krstu i podneo sud Božji, onda ćeš i ti čeznuti da kroz Njega pobediš ovaj svet i da budeš i više od pobjednika. Neka bi svi spašeni u milosti i sili Gospodnjoj išli ovim svetom i služili na Njegovu čast. O kada bi svi u sili novog života i Svetog Duha žurili napred ka divnom cilju kako bi s Njim želi rod i primili nasljedstvo na veliki večni "praznik senica".

Kako se već o radosti Izraela u Carstvu, koje je samo slika one večne sreće, nalazi zapisano u prorocima: "Tako one koje iskupi Gospodin neka se vrate i dođu u Sion pevajući, i veselje večno neka bude nad glavom njihovom...", i kad se o Božjem veselju u 1000 godišnjem carstvu kaže: "Gospod Bog tvoj, koji je usred tebe, ...radovaće ti se veoma, umirit će se u ljubavi svojoj, veseliće se tebe radi pevajući" (Isaija 51:11; Sofonija 3:17), koliko će tek veća i uzvišenija biti sreća izbavljenih u večnosti, i kako će se tek radovati boravku u središtu svojih izbavljenih iz svih vremena i naroda na novoj zemlji i na novom nebu!

Tako nam praznici Gospodnji u Izraelu ukazuju na konačni cilj svih Božjih puteva sa Svojim narodom i na konačni rezultat i potpunu žetvu Njegovog savršenog izbavljenja, to jest večno i blagoslovljeno zajedništvo sa Bogom. To nas dovodi do toga, da Ga trebamo večno proslavljati!

*Sretno smo se uspeli,
ovim strmim putem.
Ali muke i znoj su se,
potpuno isplatile.
Požuri se sad i ti,
nemoj više čekati.*

*Gospod će nam pokloniti,
više no što možemo shvatiti!*

¹ Za vreme pisanja ove knjige još nije postojala zemlja Izrael. Tada se tek postepeno formirao politički pokret pod nazivom Cionizam, koji je imao za cilj da ponovo osnuje Jevrejsku državu u Palestini. Nakon završetka Drugog svetskog rata, došlo je godine 1948. do osnivanja države Izrael. U tim zbivanjima vidimo početak i ispunjenje proročanstva iz Jezekilja 37. Uz glasni zveket su se počele približavati mrtvačke kosti, ali to se dešavalo u neveri: "...ali duha ne beše u njima" (Jezekilj 37:8).

To znači da oni još nisu oživeli kroz Duha Božjega. Pošto se u 37. poglavlju prorok Jezekilj govori o celom Izraelu (stih 11), možemo zaključiti da će do potpunog ispunjenja tog proročanstva tek doći, kada se okupe i u zemlji otaca i ostalih deset plemena, o čijem mestu boravka se za sada ne može ništa pouzdano reći.

² Postoje razna "vremena" ili "periodi", koja trebamo razlikovati. Bog deluje u različita vremena i na razne načine On sprovodi svoje namisli u ljudskom rodu. 1. Možemo govoriti o periodu nevinosti do isterivanja iz raja (1. Mojsijeva 1:28 – 3:24); 2. O periodu savesti do potopa (1. Mojsijeva 3:24 – 7:23); 3. O periodu ponovnog protivljenja (1. Mojsijeva 8:20 – 11:9); 4. O periodu obećanja (1. Mojsijeva 12:1 – 2. Mojsijeva 19:6); 5. O periodu od davanja Zakona na Sinaju do krsta Hristovog (2. Mojsijeva 19:8 – Matej 27:31); 6. O periodu milosti ili sakupljanja nebeske neveste t.j. o sadašnjem vremenu (Jovan 1:17 – Rimljanima 11:25 ili 1. Solunjanima 4:17); 7. Period ponovnog obnavljanja Izraela (Rimljanima 11:26–27; Otkrivenje 12:1 i dalje) i uspostavljanje 1000 godišnjeg Hristovog carstva na zemlji. Podela na "vremenske periode – razdoblja" može se vršiti i po drugim gledištima, ali prema njima nemamo sedam perioda.

³ Crkva će tada biti Božji šator među ljudima (Vidi Otkrivenje 21:3).

⁴ 1. Korinćanima 15:45–47.

⁵ 1. Mojsijeva 5:29; Noje znači "Uteha", ali prava uteha je došla tek kroz Hrista. On je prava "Uteha" i "Tešitelj", kao što i danas Jevreji nazivaju očekivanog Mesiju (Luka 2:25 i Jovan 14:6). "A ja ću moliti Oca, i dat će vam drugoga Utešitelja..."

[^6](#) Kada se Gospod Isus rastajao od Svojih voljenih na zemlji, On im je obećao Svetoga Duha ili "Duha istine" i to za večnost, jer On je rekao o Njemu: "...da bude s vama u zauvek..., jer u vama stoji i u vama će biti" (Jovan 14:16–17).

SIONSKA TRUBA

www.siont.net

Onima, koji imaju interes za Reč, dela i puteve Božije...
Nadamo se, da će ova i druge knjige ispuniti našu viziju i želje za vas:

*"Za poznanje mudrosti i vaspitanja,
za shvatanje izraza razuma
i primanje nauke pameti,
pravičnosti, pravde i poštenja;
za davanje prostima razbora,
znanja i razmišljanja mladome čoveku.
(Poslovice 1:2-4)*

**OVAJ FAJL JE BESPLATAN,
I JEDINO TAKO MOŽE DA SE DALJE DISTRIBUIŠE!**
